

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, LISTOPAD 2020. ■ GODIŠTE XIV. ■ BROJ 91 ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA

Služba Večernjih hvala
i molitveno bdijenje mladih
u požeškoj Katedrali

Sjednica Zbora savjetnika
Požeške biskupije

Održana 50. skupština
biskupa Đakovačko-osječke
crkvene pokrajine

Blagdan sv. Ivana
Pavla II. u Požeگی

Misa za poginule branitelje
123. požeške brigade

Biskup primio rektora
osječkog Sveučilišta i
dekana požeškog Veleučilišta

Požeškog župana
i gradonačelnika
primio biskup

Blagoslov nove župne kuće
u virovitičkoj župi
bl. Alojzija Stepinca

Slavlje 200. obljetnice
izgradnje crkve u Vukojevcima

Na Misijsku nedjelju
kršteno osmo dijete
obitelji Ivić u Bučju

IZ NAŠEG CARITASA

»Blaženije je davati
nego primati«

Župljani iz Mačkovca
darivali za Caritas

ŽIVOT MLADIH

Sto pedeset učenika i
studenata primilo stipendije
Požeške biskupije

DUHOVNA MISAO

Ukorak s liturgijskim vremenom

**Pohod apostolskog nuncija
mons. Giorgia Lingue
Požeškoj biskupiji**

(str. 2-13)

Pohod apostolskog nuncija mons.

Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua boravio je 14. i 15. listopada u Požeškoj biskupiji o 23. obljetnici njezine uspostave i prigodom svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale.

Ekumenska molitva u jasenovačkoj župnoj crkvi

Požeški biskup Antun Škvorčević dočekao je 14. listopada 2020. apostolskog nuncija na izlazu s autoputa u Novskoj te su se uputili u Jasenovac, gdje su ga pred župnom crkvom pozdravili episkop pakračko-slavonski Jovan Čulibrk, arhiđakon Zapadno-slavonskog arhiđakonata Milan Vidaković te jasenovački župnik i novljanski dekan Pejo Oršolić u zajedništvu sa svećenicima Novljanskog dekanata i vjernicima jasenovačke župe. Zajedno s njima apostolski nuncij se uputio u župnu crkvu gdje je predvodio ekumensku molitvu.

»Svi smo mi međusobno braća«

Pozdravljajući apostolskog nuncija i druge sudionike biskup Antun je rekao: »Iskreno se radujemo Vašem dvodnevnom pohodu Požeškoj biskupiji o 23. obljetnici njezine uspostave. Znakovito je da ga započinjete u Jasenovcu, gdje još uvijek tišti teret nasilja i ubojstava, nanesenog nedužnim lju-

dima u logoru koji je bl. Alojzije Stepinac 1943. godine nazvao »sramotnom ljagom« a za ubojice u njemu kazao da su »najveća nesreća Hrvatske«. Ovo nije jedino mjesto ljudskih stradanja u našoj mjesnoj Crkvi. Na prostoru zapadne i srednje Slavonije totalitarni sustavi dvadesetog stoljeća i nečasne namjere određenih pojedinaca i skupina, utemeljene na ideološkoj, rasnoj i nacionalnoj isključivosti pro vodile su osvetu i prouzročile brojne žrtve među pripadnicima pojedinih naroda, vjera i svjetonazora. Po Vama, preuzvišeni gospodine apostolski nuncije, predstavniku pape Franje u Hrvatskoj, snažnije danas na ovom mjestu odzvanja evanđeoska poruka koju nam je Sveti Otac uputio minulih dana Enciklikom »Tutti fratelli« – »Svi smo braća«! Usred nemalih izazova suvremenog svijeta u Enciklici kao u svojevrsnom sažetku oživljuju snažne riječi Petrovih nasljednika na rimskoj stolici koje su oni neumorno proglašava-

li tijekom teških zbivanja dvadesetog stoljeća: Svi smo Božja stvorenja, međusobno braća i sestre, stoga neka nikada više ne bude rata, nikada nasilja i prezira drugih, nikada ubijanja drugačijih! Želio bih Vas, preuzvišeni gospodine apostolski nuncije zamoliti da u naše ime zahvalite papi Franji što je u navedenoj Enciklici podsjetio na ono što su hrvatski biskupi usred nemalih ratnih nevolja 1995. godine o 50. obljetnici završetka II. svjetskog rata

evanđeoski proglasili i provodili: »Svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke.« (»Tutti fratelli«, br. 253, nota 235). To nastojanje sastavni je dio programa čišćenja povijesnog pamćenja, koje Požeška biskupija na poticaj sv. Ivana Pavla II. utemeljitelja naše mjesne Crkve upravo ovdje u Jasenovcu obnavlja svake godine u petak prije nedjelje Muke Gospodnje – Cvjetnice.

Želio bih Vas, preuzvišeni gospodine apostolski nuncije zamoliti da u naše ime zahvalite papi Franji što je u navedenoj Enciklici podsjetio na ono što su hrvatski biskupi usred nemalih ratnih nevolja 1995. godine o 50. obljetnici završetka II. svjetskog rata evanđeoski proglasili i provodili: »Svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke«, podsjetio je biskup Škvorčević.

Giorgia Lingue Požeškoj biskupiji

Izjave za medije nakon ekumenske molitve u jasenovačkoj župnoj crkvi

Biskup mons. Antun Škvorčević

»Ja nemam druge poruke od one koju je Isus dao svojim učenicima, a za koju se onda osobito zauzimao sv. Pavao: 'Braćo, 'zaklinjem vas, pomirite se s Bogom i međusobno'. Od početka biskupije smatrao sam svojim posebnim poslanjem promicati molitvu za jedinstvo kršćana. Molitva je otvaranje naše nemoći Božjoj moći i mogućnostima. Molitva je ispunjenje nas ljudi Božjim energijama.«

Apostolski nuncij mons. Giorgio Lingua

»Prisutnost episkopa Jovana i povezanost između župnika i župe i sestara u manastiru znak su nade da se može ne samo graditi nego i živjeti u zajedništvu utemeljenom osobito u vjeri u Isusa Krista, pobjednika nad smrću.«

Episkop Jovan Čulibrk

»Gdje su dva ili tri sabrana u moje ime, i ja sam među njima'. Stoga je prvi i najvažniji čin naše prisustvo i naše zajedništvo, kako ovdje u hramu tako i kod nas u manastiru i konačno na spomen- području, tamo gdje je bio središnji dio jasenovačkog logora. Mi smo samo slika, nas trojica, tog zajedništva gdje smo, kažem, 'dva ili tri sabrana u ime moje', i tu se odmah sabire i narod. Mi smo ovdje kao pastiri naroda, ali se podrazumijeva da mi narod i predstavljamo.«

Vjerodostojni svjedoci

Preuzvišeni gospodine apostolski nuncije! U duhu spomenute Enciklike pape Franje upućujem Vam izraze iskrene dobrodošlice, svjedočim osjećaje dubokog poštovanja i očitujem bratsku odanost. Dok budete posjećivali pojedina mjesta gdje Božji narod Požeške biskupije u vjeri, nadi i ljubavi živi svoju pripadnost jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi, kojoj u ljubavi predsjeda nasljednik sv. Petra u Rimu, molite s nama i za nas da usred tragova povijesnog zla i suvremenih nemoći ostanemo vjerodostojni svjedoci Isusove uskrasne pobjede nad smrću, moćni praštanjem i milosrđem, promicatelji pomirenja, utemeljena u njegovu križu.

»Blagoslovljeni bili koji dolazite u ime Gospodnje!«

Radostan sam što nas u navedenim evanđeoskim nastojanjima bratski podupire i s nama surađuje episkop pakračko-slavonski, gospodin Jovan Čulibrk. Preosvećeni, od srca Vas pozdravljam i zahvaljujem za sudjelovanje na ovom molitvenom slavlju s apostolskim nuncijem u Republici Hrvatskoj, mons. Giorgiom Linguom, za susret s Vama i cijenjenim monahinjama u Vašem jasenovačkom manastiru te za pohod jasenovačkom Spomen-području. Srdačno pozdravljam nazočne svećenike na čelu s arhidakonom zapadno-slavonskim Milanom Vidakovićem te jasenovačkim župnikom i novljanskim dekanom Pejnom Oršolićem a napose vjernike jasenovačke župe, trajne molitelje pred ja-

senovačkom Gospom za zdravlje naših duša i svako drugo dobro.

Preuzvišeni gospodine apostolski nuncije! Blagoslovljeni bili Vi koji dolazite u ime Gospodnje! Želim Vam ugodan boravak u Požeškoj biskupiji, sa zahvalnošću za molitvu na mjestima naših stradanja – Jasenovcu i Staroj Gradiški – za susret danas popodne s djelatnicima i učenicima Katoličke gimnazije u Požegi, za pohod sestrama klarisama u Požegi, Katoličkoj bolnici sv. Rafaela na Strmcu, razgledavanje biblijske izložbe u Cerniku, a napose za predvođenje slavlja svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale. Bog Vas poživio i čuvao zdrava u službi Crkve i nasljednika sv. Petra.

Jedan drugačiji svijet

Uvodeći u ekumensku molitvu apostolski nuncij zahvalio je biskupu Antunu za riječi pozdrava i dobrodošlice rekavši: »Želio bih pojasniti kako nisam ova- mo došao suditi. Stigao sam u Jasenovac a onda ću poći u Staru Gradišku moliti, prignuti koljena, plakati sa svima onima koji su plakali, trpjeli i vapili Bogu.

Došao sam razmatrati lice Krista patnika koji nažalost i danas nastavlja biti razapinjan ondje gdje se čini nepravda, gdje se ne poštuje ljudsko dostojanstvo, gdje prevladava zloća ljudi.

Došao sam ovamo jer vjerujem da jedan drugačiji svijet može postati stvarnost, uz doprinos svih i uz zauzetost svakog pojedinog, po sposobnosti da prašta do sedamdeset puta sedam, imajući na pameti ono što u

najnovijoj Enciklici »Svi smo braća« piše Papa Franjo:

Oni koji istinski opraštaju ne zaboravljaju, ali odbijaju da njima ovlada ona ista razorna sila koja im je nanijela zlo. Prekidaju začarani krug zla, za-

ustavljaju prodor sila razaranja. Odlučuju da u društvene odnose ne unose osvetu, koja se prije ili kasnije vraća njima samima (...) Osveta ništa ne rješava.

Praštanje i pravednost

(...) Za pravednošću se pak na primjeren način traga jedino ljubavlju prema samoj pravednosti, poštivanjem žrtava, sprječavanjem novih zločina i brigom za opće dobro, a ne s izlikom za iskazivanje vlastite srdžbe. Upravo praštanje omogućuje traženje pravednosti bez upadanja u začarani krug osвете ili u nepravdu zaborava (FT 251, 252), zaključio je apostolski nuncij, pozvavši sudionike da s tim osjećajima i nakamnima započnu molitvu.

Susret u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu

Nakon ekumenskog molitvenog slavlja, apostolski nuncij pohodio je pravoslavnu crkvu Sv. Jovana Krstitelja u Jasenovcu gdje ga je srdačno primio episkop Jovan s monahinjama jasenovačkog manastira.

Pozdravljajući uvaženog gosta episkop Jovan je kazao da mi kršćani proživljavamo otajstvo Velike subote, jer znamo da će Krist, koji je jučer pokopan, sutra u nedjelju uskrsnuti. Ustvrdio je kako nam je taj dan darovan da naučimo oprostiti i ne zaboraviti nego naučiti živjeti jedni s drugima i ljubiti jedni druge.

Poželio je dobrodošlicu apostolskom nunciju riječima sv. Ivana Teologa, svoga nebeskog zaštitnika: »Ljubite jedni druge i to će biti dovoljno«, naglasivši da ga prima otvorena srca puna ljubavi. Kazao je da smo na putu prema uskrsnuću, prema drugom Kristovu dolasku ustvrdivši kako će drugi Kristov dolazak biti jedini istinski sud o našim životima i našoj povijesti. Izrazio je nadu da će ovo mjesto biti svjedok uskrslog Krista, koji će ući na zlatna vrata Jeruzalema, koja se zovu »vrata milosrđa«.

Zaželio je da milosrđe bude nad nama i nad čitavim ljudskim rodом, a osobitom nad našim narodima i našim Crkvama koje se sada susreću na ovom nekoć strašnom mjestu, ali koje će o drugom Kristovu dolasku postati mjesto uskrsnuća i mjesto milosrđa, zaključio je episkop Jovan. Boravak u Jasenovcu nuncij je u pratnji biskupa Škvorčevića završio posjetom Spomen-području.

Episkop Jovan poželio je dobrodošlicu apostolskom nunciju riječima sv. Ivana Teologa, svoga nebeskog zaštitnika: »Ljubite jedni druge i to će biti dovoljno«, naglasivši da ga prima otvorena srca puna ljubavi.

Molitva kod Memorijala svećenicima zatvorenicima u Staroj Gradiški

Zahvalivši biskupu Antunu na pruženim informacijama apostolski nuncij je kazao kako nam podsjećanje na teške povijesne okolnosti u kojima je živjela Katolička Crkva u Hrvatskoj treba pomoći da ih ne zaboravimo, ali ne zato da bismo se osvećivali onima koji su nam nanijeli zlo nego da bismo im opraštali kako nas je naučio Isus Krist svojom žrtvom na križu.

Upratnji biskupa Antuna apostolski nuncij uputio se u Staru Gradišku, mjestu gdje se nalazio zloglasni zatvor u kojem su za vrijeme komunističke vladavine nakon II. svjetskog rata tamnovali mnogi svećenici i drugi domoljubi. Nuncija su pred crkvom dočekali svećenici Novogradiškog dekanata na čelu s dekanom Željkom Volaričem te župnik Mato Rukavina i vjernici među kojima su bila i školska djeca. Biskup Antun je u pozdravnoj riječi upoznao apostolskog nuncija s poviješću starogradiškog zatvora – mjesta mučeništva brojnih svećenika koji su unatoč progona i ponižavanja ostali vjerni svojoj katoličkoj vjeri i Crkvi. Komunistička vlast prisilila je svećenike zatvorenike da vlastitim rukama sruše župnu crkvu sv. Mihaela Arkandela zbog čega su župljani starogradiške župe desetljećima ostali bez primjerenog prostora za svoja vjerna okupljanja. Kako bi ispravili

nepravdu nanесenu zatočenim svećenicima i njegovali spomen na njihovo mučeničko svjedočanstvo i sa željom da se starogradiškim župljanima vrati vjerničko dostojanstvo jer su desetljećima bili bez župne crkve, svećenici iz cijele Hrvatske svojim su doprinosom izgradili novu župnu crkvu s vanjskim spomen prostorom koja je posvećena 2010. godine. Zahvalivši biskupu Antunu na pruženim informacijama apostolski nuncij je kazao kako nam podsjećanje na teške povijesne okolnosti u kojima je živjela Katolička Crkva u Hrvatskoj treba pomoći da ih ne zaboravimo, ali ne zato da bismo se osvećivali onima koji su nam nanijeli zlo nego da bismo im opraštali kako nas je naučio Isus Krist svojom žrtvom na križu. Nakon toga su se svi zajedno uputili u procesiji do Memorijala svećeničkim žrtvama i tamo uputili molitvu za sve utamničene svećenike.

Dobrodošlica učenika Katoličke gimnazije

U predvečerje svetkovine Sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale i Katoličke gimnazije u Požegi, učenici i profesori Katoličke gimnazije u Požegi zajedno s drugim mladima priredili su, 14. listopada u Dvorani Sv. Terezije svečanu akademiju dobrodošlice apostolskom nunciju u Republici Hrvatskoj mons. Giorgiu Lingui.

Usidreni u vrijednost Stepinčeve žrtve

Program, kojim je moderirao Miroslav Paulić, započeo je pjesmom »Vivat ergo« u izvedbi Katedralnog komornog zbora te molitvom na latinskom jeziku, nakon čega su flautistice Jana

Mustapić i Rebeka Labud te pijanist Mihael Ferčec izveli »Trisonatu u C-duru« Georga Philippa Tellemanna. Potom je ravnatelj Katoličke gimnazije u Požegi, Ivica Bedeničić uputio riječi pozdrava i dobrodošlice apostolskom nunciju i drugim uzvanicima. Kazao

je među ostalim kako su ga duboko dirnule dvije nuncijske geste: »Jedna, prilikom preuzimanja službe – kada ste otišli pomoliti se na grob bl. Alojzija Stepinca i druga, izjava povodom izložbe »Papa Franjo u Izraelu« gdje citirate mons. Maura Piacenzu govoreći kako »postoji intimna simbioza između religije, duhovnosti, kulture i umjetnosti«. Na tragu te misli, podsjetio je da smo se »brigom, marom i vizijom biskupa Antuna Škvorčevića upustili u avanturu odgoja i obrazovanja u katoličkom duhu na prostorima Požeške biskupije. I upravo na tim težištima koje ste tako lijepo simbolički i riječju naglasili (religija, duhovnost, kultura i umjetnost) pokušavamo graditi put i ove male katoličke zajednice, požeške Katoličke gimnazije. Usidreni u vrijednost Stepinčeve žrtve i nepokolebljive odanosti narodu, Crkvi i Papi odgajamo za otvorenost prema svijetu i kritičku zauzetost za vlastiti spas ili kako vi kažete »vlastitu svetost«.

reći kako »postoji intimna simbioza između religije, duhovnosti, kulture i umjetnosti«. Na tragu te misli, podsjetio je da smo se »brigom, marom i vizijom biskupa Antuna Škvorčevića upustili u avanturu odgoja i obrazovanja u katoličkom duhu na prostorima Požeške biskupije. I upravo na tim težištima koje ste tako lijepo simbolički i riječju naglasili (religija, duhovnost, kultura i umjetnost) pokušavamo graditi put i ove male katoličke zajednice, požeške Katoličke gimnazije. Usidreni u vrijednost Stepinčeve žrtve i nepokolebljive odanosti narodu, Crkvi i Papi odgajamo za otvorenost prema svijetu i kritičku zauzetost za vlastiti spas ili kako vi kažete »vlastitu svetost«.

Ekumenska i međureligijska nastojanja

Govoreći o ekumenskim i međureligijskim nastojanjima Požeške gimnazije, njezin ravnatelj je istaknuo: »Razumijevanje crkvenosti i njeno prihvaćanje *vivendo*, a ne samo *dicendo*, pokazujemo u otvorenoj suradnji ponajprije međusobnoj, a zatim proširujući je na suradnju s pravoslavnom i islamskom gimnazijom u Zagrebu kao i na suradnju s drugim katoličkim školama u okruženju. Njegujući brižan i trajan odnos, dobro smo prihvaćeni i prepoznati i u najbližem okruženju

apostolskom nunciju

»U stalnoj i otvorenoj suradnji s našim biskupom stavljamo na raspolaganje našim učenicima sve blago naših biskupijskih ustanova: ovu lijepu Dvoranu sv. Terezije Avilske, Dijecezanski muzej, Riznicu požeške Katedrale, Biskupijsku knjižnicu...« – naglasio je ravnatelj Bedeničić.

Požeško-slavonske županije i Požeške biskupije. « Osobito je pak naglasio brigu biskupa Antuna za požešku Katoličku gimnaziju: »U stalnoj i otvorenoj suradnji s našim biskupom stavljamo na raspolaganje našim učenicima sve blago naših biskupijskih ustanova: ovu lijepu Dvoranu sv. Terezije Avilske, Dijecezanski muzej, Riznicu požeške Katedrale, Biskupijsku knjižnicu, Kolegij Požeške biskupije, Dom sv. Augustina u Velikoj, a na kraju njihova gimnazijskog puta i Maturalno hodočašće u Rim kojim želimo zaokružiti i potvrditi svoj put, nastojanja i identitet.« Ravnatelj je na koncu zahvalio apostolskom nunciju što je svojim dolaskom i pažnjom koju im je poklonio, pomogao djelatnicima i učenicima da se osjete važnima i priznatima, te mu je želio da ga u njegovoj odgovornoj pastirskoj službi prati Božji blagoslov.

Usljedila je izvedba uglazbljenog gesla gimnazije »Duc in altum« te Recital dobrodošlice požeških gimnazijalaca koji je za ovu prigodu napisala

la Marijana Ćorluka. Komorni zbor je potom u pratnji tamburaškog kvinteta Glazbene škole Požega, u sastavu: Nikola Vilus, prim; Patrik Karačić, brač 1; David Ralašić, brač 2; Marin Jurić, bugarija i Mihael Mandić, berda; odsvirao skladbu »Ne dirajte mi ravnicu«, a gimnazijalka Hana Boban izrekla Molitvu sv. Terezije Avilske.

Program je zaključen pjevanjem riječi sv. Terezije Avilske »Samo je Bog dostatan – Solo Dios basta« gesla što su ga vjernici Požeške biskupije pjevali tijekom 2015. godine kada je o 500. godišnjici Svetičina rođenja proglašena Godina sv. Terezije Avilske u Požeškoj biskupiji.

Pohod nuncija požeškim klarisama

U popodnevnom satima 14. listopada apostolski se nuncij mons. Giorgio Lingua zajedno s biskupom mons. Antunom Škvorčevićem uputio u samostan sestara klarisa u Požegi. Nakon kratke molitve u kućnoj kapeli sv. Klare, apostolski nuncij se susreo i sa časnim sestrama.

Slavlje svetkovine sv. Terezije u

Na svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, grada Požege i Katoličke gimnazije u Požegi, 15. listopada, svečano euharistijsko slavlje u Katedrali predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, u zajedništvu s požeškim dijecezanskim biskupom mons. Antunom Škvorčevićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom mons. Đurom Hranićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom u miru mons. Marinom Srakićem, đakovačko-osječkim pomoćnim biskupom mons. Ivanom Čurićem, kanonicima požeškog Stolnog kaptola, svećenicima Katedralnog arhiđakonata te vjernicima grada Požege.

Na početku misnog slavlja, učenica drugog razreda požeške Katoličke gimnazije Tea Tutić, uputila je u ime svih gimnazijalaca, njihovih roditelja i djelatnika navedene škole, pozdrav apostolskom nunciju i nazočnim biskupima. Zahvalila je uvaženom gostu što je došao među njih kao predstavnik Svetog Oca koji nas svakodnevno jednostavnim gestama i riječima potiče da hrabro koračamo za Isusom i da se na obeshrabrimo nasljedovati ga. Istaknula je kako su na sinočnjem bdijenju posebno molili za njega, ali i za domaćeg biskupa Antuna koji im je svojom zauzetosti i ljubavlju omogućio školovanje u njihovoj Katoličkoj gimnaziji. Zatim je petero gimnazijalaca uručilo cvijeće

prisutnim biskupima.

Nebeska zaštitnica

U svom pozdravnom govoru biskup Antun je kazao: »Slavimo danas sv. Tereziju Avilsku, nebesku Zaštitnicu požeške Katedrale! Od srca čestitam njezinu svetkovinu svima vama koji je volite i štujete, napose svećenicima na čelu s kanonicima Stolnog kaptola, požeškom župniku sv. Terezije i župljanima, stanovnicima grada Požege te djelatnicima i učenicima Katoličke gimnazije u Požegi, kojima je ona nebeska zaštitnica. Osobito sam radostan što nam je za ovu dragu prigodu stigao u Požegu apostolski nuncij u Hrvatskoj, mons. Giorgio Lingua i predvodi ovo euharistijsko slavlje. Preuzvišeni,

nakon jučerašnjeg susreta s Vama u Jasenovcu i Staroj Gradiški, danas Vam u našoj Katedrali od srca izričem dobrodošlicu u osobno ime i u ime sudionika ove svete mise, kao i u ime svih vjernika Požeške biskupije. Zahvaljujem Vam što nam svjedočite blizinu pape Franje i podsjećate nas na njegove poruke, napose najnovije koje nam je uputio u Enciklici »Fratelli tutti« – »Svi smo braća«, te nas uvodite u duboko zajedništvo Isusove Crkve kojem služi nasljednik sv. Petra a u punini se ostvaruje i očituje po svetoj euharistiji. S Vama, predstavnikom pape Franje u Republici Hrvatskoj ova sveta misa očituje duboke otajstvene dimenzije naše mjesne Crkve, kojima se radujemo i u kojima se želimo obnoviti.

Pozdrav poštovanja i bratske radosti upućujem preuzvišenom gospodinu mons. Đuri Hraniću, nadbiskupu i metropolitu Đakovačko-osječkom, svjedočeci mu molitvu i duhovnu blizinu u njegovim zdravstvenim poteškoćama, zatim mons. Marinu Srakiću, đakovačko-osječkom nadbiskupu i metropolitu u miru, kao i mons. Ivanu Čuriću, pomoćnom đakovačko-osječkom biskupu. Sa zahvalnošću za vjerno služenje Božjem narodu, pozdravljam braću svećenike i đakone, redovnike i redovnice, bogoslove i svećeničke aspirante u požeškom Kolegiju te vjeroučitelje. Izraze osobite dobrodošlice na ovo slavlje upućujem vama, učenicima i djelatnicima Katoličke gimnazije i Katoličke osnovne škole kao i svim nazočnim vjernicima grada Požege na čelu s gradonačelnikom i županom požeško-slavonskim.

Samo je Bog dostatan

Draga braćo i sestre! Kišno vrijeme nije nam dopustilo procesijom javno očitovati svetoj Tereziji našu odanost, te se to većom sabranošću, molitvom i pjesmom želimo združiti s njome u ovom svetom slavlju, u kojem nas Isus Krist snagom svoga Duha uključuje u

požeškoj Katedrali

zajedništvo svetih, čiji smo pripadnici po krsnoj milosti i pozivu. Napose želimo danas moliti sv. Tereziju, zaštitnicu naše Katedrale, prve crkve u Požeškoj biskupiji da svojim zagovorom trajno uzdiže vjernike naše mjesne Crkve prema punini Božjeg života, omogućena u Isusovoj mucu, smrti i uskrsnuću, koje on za nas obnavlja u svakoj svetoj misi.

Preuzvišeni gospodine apostolski nuncije! Dok Vam iskazujemo srdačnu zahvalnost za pažnju koju ste nam očitovali svojim posjetom, za strpljivost i zanimanje koje ste posvjedočili u jučerašnjem pohodu u Jasenovcu i Staroj Gradiški, molimo Vas da prenesete papi Franji izraze naše odanosti, poštovanja i vjernosti, uz obećanje trajne molitve za njegovo služenje općoj Crkvi, kojoj hrvatski narod oduvijek pripada. Molimo da i Vaše djelovanje u Hrvatskoj prati zagovor sv. Terezije Avilske.

Braćo i sestre! Na početku ovog svetog slavlja želimo se zajedničkom pjesmom sjediniti s našom nebeskom Zaštitnicom u uvjerenju da je našem srcu kao i njezinu samo Bog dostatan: »Solo Dios basta«!

Bitno i sporedno

U homiliji na temelju naviještenog evanđeoskog ulomka o Isusovu boravku u domu sestara Marte i Marije, apostolski nuncij je rekao: »Prije tri mjeseca imao sam zadovoljstvo blagosloviti i položiti kamen temeljac novog samostana časnih sestara karmelićanki u Gospiću. (...) Tijekom liturgije Riječi pročitan je isti odlomak iz Evanđelja

kojeg smo čuli. Komentirajući Isusove riječi, naglasio sam, kako se često i mi ponašamo poput Marte koju Isus prekora kako ne razlikuje bitno od sporednog, ono što je potrebno od onog što je suvišno. I mi, poput Marte, često želimo mnogo toga napraviti i nedostaje nam vremena za sve. Onda se žalostimo i sve radimo u nekoj užurbanosti.«

Upitavši sudionike slavlje događali se to i u Požegi, primijetio je da je »ovdje život ipak mirniji. Vjerojatno ovdje nema tolike užurbanosti kao u

velikom gradu poput Zagreba. I Marta je također živjela u malom gradu Betaniji. Nije bilo jurnjave prometnih vozila, a i satova još nije bilo kao niti neprekidne zvonjave telefona ili poruka koje stižu svaki tren, a ona se ipak, već tada, »brinula i uznemiravala za mnogo«. Mislim, stoga, da brojne brige i uznemirenosti često izviru iz ljudskog srca. Ipak u čovjekovoj naravi jest to da se brine za mnoge stvari. Brinemo se zbog posla, studija, obveza, djece, pomoći drugima, bolesnima. Sve su to dobre i potrebne

stvari, zar ne? Problem nije u stvarima koje moramo učiniti, već u činjenici da se zbog njih »previše brinemo i uznemirujemo«. (...) Zaboravljamo da je samo jedno potrebno: činiti ono što Bog želi od nas u sadašnjem trenutku.« Izrazivši uvjerenje da nam sv. Terezija pomaže prebroditi napast zabrinutosti i izabrati najbolji dio, ustvrdio je da ona on nas traži da Boga stavimo na prvo mjesto. »Nezaboravne su riječi koje nam je ostavila: »Ništa neka te ne smete, ništa neka te ne plaši. Sve prolazi, Bog se ne mije-

nja. Strpljivost sve postizava. Onome tko Boga ima ništa ne nedostaje. "Solo Dios basta!" Samo Bog je dovoljan«. »Pretjerano se brinuti i uznemiravati« znači zaboraviti da je samo Bog dovoljan, da jedina stvar koju moramo činiti jest Njegova volja«.

Što nam donosi mir?

Upozorivši na činjenicu da se danas posvuda javljaju učitelji duhovnosti, tzv. »guru« koji ljudima obećavaju pomoć u nadvladavanju stresa koji rađa mnoštvom psihičkih bolesti koje nastaju kao posljedica užurbanosti današnjeg društva, naglasio je kako »nama kršćanima

ne treba nikakav »guru«. U Evanđelju imamo pravi odgovor. Marija je izabrala najbolji dio. Ona je shvatila čemu treba dati prednost kako bismo sačuvali unutarnji mir i izbjegli nepotrebne brige: To je prihvaćanje Božje volje. To je jedino što nam donosi mir. (...) Problem leži u razlučivanju: kako upoznati Božju volju? Srećom, nije potrebno biti stručnjak u teologiji, doktor prava, nekakav učenjak. Čuli ste što smo pročitali u prvom čitanju: »Pomolih se i razbor dobih; zavapih i primih duh mudrosti«. Tako se odvija razlučivanje: molitvom i oslušivanjem Božje riječi«. Naglasivši da Isus, »dajući za pravo

Mariji, želi upozoriti Martu da između svega onoga što je potrebno činiti, koliko god to bile dobre i važne stvari, apsolutnu prednost ima slušanje Božje Riječi«, upozorio je sudionike slavljajući da, »samo slušajući Riječ Božju uspijevamo shvatiti što je Božja volja za nas. Samo na taj način ćemo otkriti smisao riječi psalma: »U tvojoj volji, Bože, naša je radost.« Svi smo pozvani vršiti Božju volju. Tu su vrata mira i sreće. Taj put do mira i sreće svima je dostupan i stoga svi možemo biti sretni! To ne vrijedi samo za posvećene osobe. Štoviše, to je upravo karakteristika laičke duhovnosti. Vršiti Božju volju možemo kada

»Želimo danas moliti sv. Tereziju, zaštitnicu naše Katedrale, prve crkve u Požeškoj biskupiji da svojim zagovorom trajno uzdiže vjernike naše mjesne Crkve prema punini Božjeg života, omogućena u Isusovoj mucii, smrti i uskrsnuću, koje on za nas obnavlja u svakoj svetoj misi, poručio je biskup Škvorčević.

idemo na posao, kada se brinemo o dječici kod kuće, kada čistimo, kada učimo, kada se odmaramo, čak i kada se bavimo politikom, pa i onda kada se igramo; u svaku trenutku i na svakom mjestu, svi, zdravi i oni bolesni; da, čak i u bolesti kad strpljivo prihvaćamo ono što Bog od nas traži!«. Još je dodao da ono što je sv. Pavao govorio kršćanima u Solunu, vrijedi za sve kršćane: »Ovo je volja Božja: vaše posvećenje«. Dakle, nema izgovora, nitko ne može reći da ne može postati svet.

Savršenstvo ljubavi

U dogmatskoj konstituciji Lumen Gentium Drugog vatikanskog sabora čitamo: »Svima je dakle jasno da su svi vjernici, bilo kojeg staleža i stupnja, pozvani na potpuni kršćanski život i na savršenu ljubav« (LG 40) i puninu kršćanskog života. Savršenstvo ljubavi leži upravo u izvršavanju Božje volje. Nije, međutim, svako dobro koje činimo ili bismo željeli činiti, Božja volja. Upravo zbog toga Isus kaže: »Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe«. Mnogo puta naša volja, iako dobronamjerna, nije u skladu s Božjom voljom. Sveti Vinko Paulski je čak govorio: »Dobro postaje zlo, ako ga se čini tamo gdje Bog to ne želi«, upozorio je predvoditelj slavljajući. Kazao je da postoji prekrasna pjesma sv. Terezije koja to dobro izražava, te je naveo nekoliko njezinih strofa: »Rođena sam za Tebe, Tebi pripada moje srce. Reci mi što želiš od mene, reci mi, Gospodine! (...) Ži-

vot ili smrt, uspjeh ili sramotu, bolest ili zdravlje. Bilo da me želiš u miru ili u trajnoj groznoj i ljutoj mucu, sve prima i prihvaća ovo srce: Reci mi što želiš od mene, Reci mi Gospodine! Daj mi bogatstvo ili sačuvaj za mene siromaštvo. (...) Ako hoćeš da mi godi bezbrižan život idem uživati za Tebe: ako želiš da se ustrajna u radu istrošim idem raditi do smrti; Ono što se Tebi sviđa, srce sve prihvaća: Reci mi što želiš od mene, reci mi, Gospodine!« Naglasio je kako ga ta pjesma podsjeća na djevojku, Chiaru Luce Badano, njegovu zemljakinju, čije roditelje osobno poznaje, a koja je umrla 7. listopada 1990. godine u dobi od samo 19 godina, nakon dvije godine borbe s tumorom, i koju je papa Benedikt XVI. proglasio blaženom 26. rujna 2010. godine. Kad joj je u dobi od 17 godina dijagnosticiran rak kostiju ona je to prihvatila kao Božju volju, govoreći Isusu u molitvi: »Ako Ti to želiš, želim i ja«, ostajući do smrti vjerna riječi koju je dala Isusu. »Zaista svi možemo postati sveti, čak i ako smo vezani uz bolnički krevet ili uz invalidska kolica: dovoljno je vršiti Božju volju i iskusiti ćemo puninu radosti koju je Isus obećao onima koji ga slijede!«, ustvrdio je apostolski nuncij.

Dar Duha Svetoga

Podsjetivši sudionike slavlja da su prošlog mjeseca proslavili 23. obljetnicu utemeljenja svoje Biskupije i biskupskog ređenja prvog Pastira ove Crkve, apostolski nuncij je kazao: »Osnutak Biskupije bio je pravi povijesni trenutak i dar Duha Svetoga. Raznovrsni plodovi to pokazuju. Da spomenem samo ono što je ostvareno na području obrazovanja: dvije katoličke klasične gimnazije i nekoliko katoličkih osnov-

nih škola. Dakako, i još mnogo toga. Tu su i dva Marijanska svetišta, označena dragocjenom žrtvom njezinih pastira: Gospa od Suza u Pleternici i Svetište od Pohoda Blažene Djevice Marije u Voćnu, koje je na poseban način postalo središte mnogih organiziranih hodočašća u Biskupiji«, ustvrdio je apostolski nuncij, te je homiliju zaključio molitvom: »Neka vas, vašeg Pastira i cijelu Biskupiju i nadalje prati Božji blagoslov, a Majka Božja koju toliko častite, neka vas svojom majčinskom ljubavlju trajno prati i zagovara«.

Na svršetku misnog slavlja biskup Antun je izrazio uvjerenje da su svi sudionici, napose gimnazijalci, osjetili kako se u ovakvim slavljinama događa neka nutarnja punina, a osobito kad ih predvodi apostolski nuncij, predstavnik Svetog Oca u Hrvatskoj. Zahvalio je apostolskom nunciju što nas je posjetio i nastojao razumjeti, a osobito što nas je pohranio u svoje srce i što će nas upamtiti svojom molitvom. U ime svih nazočnih obećao je da ćemo i mi njega pratiti našom molitvom i zajedno s njime moliti da

papa Franjo može u okolnostima suvremenog svijeta izvršiti svoje važno poslanje. Zahvalio je za sudjelovanje nadbiskupima Đuri i Marinu, kao i biskupu Ivanu, svećenicima, redovnicima i redovnicama i svim drugima

»Problem nije u stvarima koje moramo učiniti, već u činjenici da se zbog njih »previše brinemo i uznemirujemo«. (...) Zaboravljamo da je samo jedno potrebno: činiti ono što Bog želi od nas u sadašnjem trenutku« – rekao je među ostalim u propovijedi apostolski nuncij.

nazočnima, te je zamolio apostolskog nuncija da na sve njih zazove Božji blagoslov. Slavlje je pjevanjem uzveličao mješoviti katedralni zbor pod ravnanjem Maria Večerića.

Preuzvišeni gospodine apostolski nuncije, molimo Vas da prenesete papi Franji izraze naše odanosti, poštovanja i vjernosti, uz obećanje trajne molitve za njegovo služenje općoj Crkvi, kojoj hrvatski narod oduvijek pripada.

Nuncij pohodio bolnicu sv. Rafaela na Strmcu

U sklopu svog dvodnevnog boravka u Požeškoj biskupiji, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, u pratnji biskupa mons. Antuna Škvorčevića posjetio je 15. listopada Specijalnu bolnicu za psihijatriju i palijativnu skrb Sv. Rafaela na Strmcu. Na ulazu u bolnicu goste

je dočekaao prior Reda Milosrdne Braće fra Kristijan Sinković te se uputio s njima u bolničku kapelu gdje su ga dočekali ravnateljica bolnice Maristela Šakić, bolnički ljekarnik fra Giovanni Giumula, kapelan Ivica Razumović te Marijine sestre od Čudotvorne Medalje koje djeluju u bolnici.

Fra Kristijan je ukratko protumačio djelovanje Reda Milosrdne Braće te događaje vezane uz njihov povratak u Hrvatsku i izgradnju Bolnice Sv. Rafaela. Potom je goste upoznao s kapelom i njezinom opremom. Ravnateljica Maristela Šakić upozнала je zatim apostolskog nuncija s prosto-

rom jednog od psihijatrijskih odjela, protumačivši glavna načela i način djelovanja s bolesnicima. Nakon posjeta Odjelu palijativne skrbi i Odjelu dugotrajnog liječenja, susret je završio razgovorom u prostoru bolničke knjižnice.

Na biblijskoj izložbi u franjevačkom samostanu u Cerniku

Apostolski nuncij i biskup Antun nakon Strmca posjetili su franjevački samostan u Cerniku te razgledali biblijsku izložbu koja je ondje postavljena. Primio ih je fra Tomislav Vuk, dugogodišnji profesor na Biblijskom institutu u Jeruzalemu. Fra Tomislav je pokazao apostolskom nunciju i biskupu Antunu eksponate koje je prikupio u Svetoj zemlji i drugdje te brojnu biblijsku arheološku i pisanu građu koju je po vlastitoj zamisli izložio u samostanskim prostorima i otvorio hrvatskoj crkvenoj i drugoj javnosti mogućnost da se temeljito upozna s kulturološkim kontekstom u kojem je nastala Biblija. Fra Tomislav je uglednim gostima protumačio podrijetlo i značenje pojedinih izložaka i s posebnim oduševljenjem prikazao brojne stare rukopisne biblijske tekstove sve do najnovijih izdanja Biblije na hrvatskom jeziku.

Sjednica Zbora savjetnika Požeške biskupije

U dvorani sv. Lovre Biskupskog doma u Požegi, pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića, 19. listopada održana je sjednica Zbora savjetnika Požeške biskupije. Na početku sjednice biskup je pozvao nazočne članove Zbora da se

sa zahvalnošću spomenu jučer preminulog premeta Vjekoslava Marića i preporučuje ga Božjem milosrđu. Pozdravljajući savjetnike kazao je da nas je jučerašnja Misijska nedjelja podsjetila kako je Crkva utemeljena u poslanju koje je Sin primio od Oca te ga povjerio

apostolima na čelu s Petrom, a koje je preko njih stiglo sve do nas u našoj mjesnoj Crkvi, Požeškoj biskupiji. Ustvrdivši kako je to poslanje uvijek povezano sa službom Petrova nasljednika, izrazio je radost što nas je za svetkovinu sv. Terezije Avilske o 23. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije pohodio apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua. Zahvalio je svećenicima, osobito članovima Zbora savjetnika, što iz te svijesti crkvenosti nastoje promicati povezanost s rimskim biskupom papom Franjom, te sa svojim dijecezanskim biskupom i međusobno te sa svim vjernicima. Zahvalio je preminulom prelatu Vjekoslavu Mariću za sve ono što je tijekom svoga dugog života ovdje na zemlji nastojao činiti. Pozvao je članove Zbora savjetnika da u bratskoj solidarnosti iskažu svoju

molitvenu potporu nekolicini trenutačno teže bolesnih svećenika Požeške biskupije

Vijećnici su razmotrili i prihvatili prijedlog Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu da Biskupija s odlaskom sadašnjeg župnika Župe sv. Ivana Krstitelja u Špišić Bukovici fra Silvija Šćepanovića u misije preuzme upravu navedene Župe. Pored toga da se promijene granice Župe sv. Roka u Virovitici koju vode franjevci iste Provincije i da se filijala Bušetina i Okrugljača pripoje Župi Špišić Bukovica zbog prirodne povezanosti s njome i pripadnosti Općini koja ima sjedište u navedenom mjestu. Među ostalim vijećnici su biskupu dali svoje mišljenje i o nekim personalnim svećeničkim pitanjima te njihovu djelovanju u pojedinim župama.

Služba Večernjih hvala i molitveno bdijenje mladih u požeškoj Katedrali

U predvečerje svetkovine sv. Terezije Avilske, 14. listopada slavljena je služba prvih Večernjih hvala svetkovine zaštitnice Katedrale, koju je predvodio Ivica Žuljević, prepošt požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra, u zajedništvu s kanonicima, svećenicima grada Požege i središnjih biskupijskih ustanova.

U homiliji nakon kratkog čitanja, prepošt Žuljević je kazao kako ovim večernjim pohvalama u čast sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, Župe i Grada, započinjemo proslavu njezine svetkovine, te da čašćenjem njezinih relikvija očitujemo svoju vjeru i slijedimo bogatu i časnu vjersku baštinu grada Požege. Podsjetio je sudionike slavlja da relikvije svetaca u kršćanskom gledanju nisu tek »ostaci« mrtvih tijela, nego znakovi života u vječnosti, proslavljenosti u Bogu. One nas podsjećaju da su sveci za vjernike i dalje »učitelji života« i »živi svjedoci neba«, kako je govorio sv. Grgur Nazijanski, koji trajno nadahnjuju put Crkve i oplemenjuju živote vjernika. Pozvao je nazočne

vjernike da prigodom slavlja njezine svetkovine zamole svoju nebesku zaštitnicu da im pomogne Boga bolje upoznati, njemu se ponizno prikloniti, ljudsko dostojanstvo poštivati, obitelji sačuvati, domovinu voljeti, u svakom čovjeku brata prepoznati i za vječni spas duše brinuti.

Prepošt Žuljević je potom izložio na oltar moćnik sv. Terezije, te mu iskazao počast kađenjem. Na svršetku molitve Večernjih hvala pozvao je vjernike da se pridruže učenicima Katoličke gimnazije u Požegi na molitvenom bdijenju pred relikvijom sv. Terezije Avilske koje nakon toga slijedilo, a koje su predvodili učenici i profesori Katoličke gimnazije u Požegi čija je sv. Terezija zaštitnica.

Održana 50. skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine

U Biskupskom domu u Požegi, 23. listopada, održana je 50. skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, kojom je predsjedao đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić, a sudjelovali su požeški biskup Antun Škvorčević, srijemski biskup Đuro Gašparović, đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit u miru Marin Srakić te kancelar Đakovačko-osječke nadbiskupije Drago Marković i Požeške biskupije Ivan Popić.

Duhovni dinamizam

Dobrodošlicu nazočnima uputio je biskup domaćin Antun Škvorčević, rekavši kako se današnja skupština biskupa održava u okviru duhovnog dinamizma u Požeškoj mjesnoj Crkvi, koji se kao i prethodnih godina ostvaruje po različitim programima od 27. rujna, dana 23. obljetnice njezine uspostave i ređenja prvog biskupa, za svetkovinu sv. Terezije, zaštitnice požeške Katedrale sve do 22. listopada, blagdana sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije. Među programima koji su se odvijali minulih dana biskup je spomenuo susret svećenika i vjeroučitelja na Biskupijskom danu, 26. rujna gdje je predstavljen način održavanja župne kateheze ove pastoralne godine u okolnostima pandemije koronavirusa. Biskup je istaknuo eklezijalno značenje dvodnevnog posjeta apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj Giorgia Lingue u okviru spomenute obljetnice svjedočeci posebnu blizinu pape Franje i povezanost Požeške mjesne Crkve s općom Crkvom, čemu su dali svoj doprinos i đakovačko-osječki biskupi svojim sudjelovanjem na slavlju. Navedeni krug duhovnog dinamizma minulih dana, kazao je biskup, zaključen je jučerašnjom proslavom blagdana sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije. Biskup Škvorčević je dodao kako se i današnja jubilara 50. skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine ugrađuje u navedeni mozaik događanja s njihovim zajedničkim promišljanjem o pastoralu u okolnostima pandemije. Zahvalio im je za potporu koju na različite načine iskazuju Požeškoj mjesnoj Crkvi i njemu osobno u poslanju koje nastoji ostvarivati te im je zaželio ugodan boravak u Požegi i uspješan rad.

Uzvratajući na riječi dobrodošlice, nadbiskup metropolit Đuro Hra-

nić čestitao je biskupu Škvorčeviću 23. obljetnicu uspostave Požeške biskupije i njegova biskupskog ređenja, osvrnuo se na jučerašnji liturgijski spomen sv. Ivana Pavla II. rekavši kako je sveti Papa svojim pohodima našoj domovini, osnutkom Požeške biskupije i mnogim drugim dobročinstvima očitovao ljubav prema hrvatskom narodu te možemo reći da smo u njegovu srcu imali osobito mjesto. Potom je čestitao biskupu Antunu, svećenicima Požeške biskupije i svima drugima koji su svojim djelovanjem pridonijeli rastu njihove mlađe mjesne Crkve i mnogim dostignućima koje je ona u kratkom vremenu svoga postojanja ostvarila i postala snažan duhovni čimbenik na mnogim razinama života naših slavovskih prostora i šire. Istaknuo je da smo se okupili na malom jubileju, 50. skupštini sa zahvalnošću za sva zajednička pastoralna promišljanja i nastojanja tijekom minulih 12 godina od osnutka Đakovačko-osječke crkvene pokrajine.

»Ništa ne dokidati, nego prilagoditi okolnostima«

Biskupi su potom nastavili rad na središnjoj točki o životu i djelovanju Crkve u ograničenjima i izazovima pandemije virusa covid-19. Osvrnuvši se

na proteklo vrijeme, osobito na doba obustave okupljanja vjernika u crkvama na sveta slavlja, biskupi su izrazili svoje uvjerenje kako nas posebne okolnosti u kojima se nalazimo snažno potiču da se ne bavimo dokidanjem onoga što je bit našega crkvenog poslanja, nego ga nastojimo prilagoditi okolnostima, poštujući sve mjere opreza. Osvrnuli su se na različite inicijative koje potvrđuju kako je i u sadašnjim okolnostima moguće pastoralno djelovati, napose u organiziranju svete mise i slavlja svetih sakramenata te pripreme djece i mladih za prvu pričest i svetu potvrdu, pri čemu je spomenuto osobito iskustvo Požeške biskupije s online župnim katehezama.

U raspravi biskupi su među ostalim razmotrili trajno povećavanje broja zaraženih osoba minulih dana u Hrvatskoj te su se osvrnuli na preventivne mjere koje donosi Nacionalni stožer. Istaknuli su kako je čovjekova duhovna dimenzija jedna od bitnih sastavnica njegova bića te da je u tom smislu od velike važnosti vjernicima omogućiti da uz pridržavanje mjera opreza mogu sudjelovati na svetoj misi, sakramentima i pobožnostima, što pridonosi njihovoj duhovnoj čvrstini kojom lakše mogu nositi teret pandemije. Pored toga, sudjelovanje u svetim otajstvima u služ-

bi je čovjekova vječnog spasenja, te s crkvene strane nije dovoljno s epidemiolozima i Stožerom razgovarati samo o provođenju mjera zdravstvene zaštite, nego kako u okolnostima, uz mjere zaštite, ostvarivati ono bez čega vjernici ne smiju ostati niti u najtežim životnim okolnostima koje se mogu dogoditi. Biskupi su se složili oko načina na koji treba vjernicima omogućiti život po vjeri za predstojeće blagdane, napose Božić i što u tom pogledu svećenici trebaju zajednički poduzimati po načelu »ništa ne dokidati, nego prilagoditi okolnostima«. Iskazali su svoju posebnu pastirsku blizinu i molitvenu potporu svim zdravstvenim djelatnicima i bolesnicima te raspravili određena pitanja djelovanja u bolničkom pastoralu u sadašnjim okolnostima.

Među ostalim razgovarali su i o znanstvenom simpoziju s obzirom na poveznice koje ujedinjuju tri biskupije Đakovačko-osječke crkvene pokrajine u jednu cjelinu, koji bi se trebao održati sljedeće godine u organizaciji Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu.

Sudjelovanje u svetim otajstvima u službi je čovjekova vječnog spasenja, istaknuli su biskupi, te s crkvene strane nije dovoljno s epidemiolozima i Stožerom razgovarati samo o provođenju mjera zdravstvene zaštite, nego kako u okolnostima, uz mjere zaštite, ostvarivati ono bez čega vjernici ne smiju ostati niti u najtežim životnim okolnostima koje se mogu dogoditi.

Blagdan sv. Ivana Pavla II. u Požegi

Na blagdan sv. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije, 22. listopada euharistijsko slavlje u požeškoj Katedrali predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvo s kanonicima Stolnog kaptola, svećenicima središnjih biskupijskih ustanova i grada Požege.

Pozdravljajući nazočne svećenike i vjernike biskup je podsjetio da slavimo blagdan sv. Ivana Pavla II. o stotoj obljetnici njegova rođenja, te je rekao: »Ispunio je jedno stoljeće svojom vjernošću Bogu, snagom svoga duha u služenju čovjeku. Svoju blizinu iskazivao je, osobito u vrijeme svoje papinske službe, i nama u Hrvatskoj na različite načine, a jedna od njegovih posebnih blizina jest i utemeljenje naše Požeške biskupije. Želimo mu danas izreći zahvalnost za sve dobro, lijepo i plemenito što smo za njegova zemaljskog života od njega primali, i moliti ga da nas prati iz nebeske domovine u našim sadašnjim nastojanjima, ponajprije oko vjernosti Bogu, a onda u nastojanjima da očuvamo svoje zdravlje u trenutačnim okolnostima pandemije. Njegova blizina među nama na svoj način je prisutna po relikviji njegove krvi koju čuvamo u našoj kripti, koju ćemo pohoditi na svršetku ovoga misnog slavlja, i pred njom mu se preporučiti u našim posebnim nakanama.«

Čovjek mira

U homiliji biskup je rekao da bismo Isusovu govoru u evanđelju u kojem nabraja tko se od koga podijelio i tko se s kime sukobio, mi mogli dodati one koji se u našoj sredini međusobno dijele i prepiru. No, bilo bi to banaliziranje evanđelja, ustvrdio je biskup, te je pozvao sudionike slavlja da se umjesto govora o podjelama radije usredotoče

na Isusovu riječ: »Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo!« i zapitaju je li u njima planulo ono što je Božje? Kazao je da oganj o kojem Isus govori jest oganj njegove vjernosti poslanju koje je primio od Oca i dovršio svojom mukom i smrću na križu, čime nam je posvjedočio da se radikalnim putem vjernosti Bogu događaju preokreti u našim osobnim životima i u povijesti čovječanstva. Pojasnio je da nas Isus ne poziva da dižemo revolucije i nasilnim putem mijenjamo ljudsko društvo i povijest, ali da nas niti ne zavarava pacifizmom koji nije djelovanje u prilog istinskoga mira. Naglasio je da je sv. Ivan Pavao II., unatoč tome što je živio u izrazito teškim i nesretnim vremenima prije, za vrijeme, i neposredno nakon Drugog svjetskog rata bio čovjek upravo takvog mira, i da je cijeloga života potpuno pripadao Bogu. Premda su njegovo djetinjstvo i mladost bili obilježeni umiranjima u njegovoj obitelji. U dobi od devet godina najprije mu je umrla majka, nekoliko godina kasnije smrt mu je ugrabila i starijeg brata a u 21. godini života i oca. Pored toga njegova domovina Poljska najprije je stradala od Hitlerova nacizma a onda od Staljinova komunizma, ali mladi Karol Wojtyła nije se izgubio u navedenim

teškim životnim okolnostima, jer je iznutra čvrsto stajao po vjeri i molitvi, o kojoj govori apostol Pavao u ulomku prvog čitanja iz poslanice Efežanima.

Bog na djelu

Poput apostola Pavla u današnjem prvom čitanju i mladi je Karol klečao u molitvi pred Bogom, i po molitvi se u njemu ostvarivao snažni nutarnji čovjek po Božjoj mjeri usred nacizma, komunizma, siromaštva i progona. Po molitvi je sv. Pavao a tako i papa Ivan Pavao II. bio čovjek trajnog zahvaljivanja Bogu koji je svojom djelatnom snagom u njemu mogao obilnije ostvariti svoje djelo, nego li on moliti, jer je molitva samo iz naših ljudskih mogućnosti nedostatna, a kad je u nama prisutan Duh Sveti, on je naša dužina, visina i širina, i dubina, i onda se u nama izobilno ostvaruje i ono što mi ne umijemo moliti. Biskup je kazao je da bismo mogli nabrajati datume i druge podatke iz života Karola Wojtyły sve do njegove smrti, 2. travnja 2005. godine, ali je ustvrdio da nam od tog nabrojavanja više koristiti evanđeoska istina koju je on uz pomoć Duha Svetoga razumio i od koje je u punini živio. Još je rekao kako mu je draga misao duhovnih otaca da se svecem ne rađa nego postaje kad čovjek vjeruje Bogu – ne napola – nego žarko, cjelovito i kad s Bogom svaki dan računa i surađuje. »Sv. Ivane Pavle, uvjerljivo si bio velik, prepoznali smo u tebi Boga na djelu. Pomozi nam da i u našoj domovini Hrvatskoj slijedimo tvoj put kojim si postao velik, te dok se oko nas neki ljudi natječu u svojim taštinama, a nerijetko im se pridružujemo i mi sami, ne dopusti da u nji-

ma ostanemo i umremo, nego da poput tebe u skromnosti i poniznosti otvaramo svoja srca Isusu Kristu te se on nastanjuje u nama snagom svoga Duha, i mi u njemu tvojim zagovorom postajemo ono na što nas je on pozvao, i što možemo postati po njegovoj nadspoznatljivoj, božanskoj, velikoj i istinitoj ljubavi, koja se u nama događa osobito kad u svetoj misi slušamo Božju riječ i primamo svetu pričest. Sv. Ivane Pavle, pomozmi nam da idemo tvojim putem, napose u našoj Požeškoj biskupiji koju si osnovao«, zaključio je biskup.

Nakon popričesne molitve biskup i svećenici sišli su u kriptu Katedrale i ondje u kapeli Sv. Ivana Pavla II. pred njegovom relikvijom upravili Bogu molitvu da u vremenu bljedih osobnosti njegovim zagovorom bude u nama sve snažniji nutarnji čovjek. »Znadete koliko nas je nosio u svom srcu, volio i to očitovao – ne samo kad nas je došao pohoditi u Hrvatskoj – nego i u tolikim drugim prigodama. Stoga je dostojno da ga i mi nosimo u svom srcu sa zahvalnošću i često se nađemo ovdje u njegovoj kapeli u našoj Katedrali u sabranosti pred relikvijom njegove krvi«, kazao je biskup.

»Sv. Ivane Pavle, uvjerljivo si bio velik, prepoznali smo u tebi Boga na djelu. Pomozi nam da i u našoj domovini Hrvatskoj slijedimo tvoj put kojim si postao velik«, zavapio je biskup Škvorčević.

Misa za poginule branitelje 123. požeške brigade

Prigodom 29. obljetnice osnutka požeške 123. brigade Hrvatske vojske, požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je 24. listopada u crkvi sv. Lovre u Požegi euharistijsko slavlje za njezine poginule, nestale i preminule pripadnike.

Na slavlju su sudjelovali časnici i drugi pripadnici 123. brigade, članovi obitelji poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, članovi Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata na čelu sa svojim predsjednikom umirovljenim brigadirom Krešimirom Pavelićem, izaslanik Predsjednika RH i Načelnika Glavnog Stožera OSRH brigadni general Željko Ljubas, izaslanik Predsjednika Vlade RH i ministra obrane Branko Hrg, izaslanik Ministarstva branitelja državni tajnik Stjepan Sučić, požeško-slavonski župan Alojz Tomašević, te gradonačelnik grada Požege i saborski zastupnik Darko Puljašić. Pozdravljajući nazočne svećenike, izaslanike visokih državnih dužnosnika, kao i nazočne županijske i gradske dužnosnike, te sve druge sudionike slavlja, biskup Antun je pripadnicima 123. brigade čestitao godišnjicu opredjeljenja za plemeniti čin obrane slobode vlastite domovine. Kazao je kako se zajedno s njima želi spomenuti poginulih, nestalih i preminulih hrvatskih branitelja 123. brigade, te ih u ovoj svetoj misi povjeriti Božjem milosrđu i njegovoj ljubavi jačoj od smrti. S posebnim poštovanjem izrazio je svoju blizinu i molitvenu potporu roditeljima i drugim najbližima poginulih

i preminulih branitelja. Na osobit se način spomenuo prvog zapovjednika 123. brigade general pukovnika Miljenka Crnjca, koji svojom dugotrajnom bolešću i trpljenjem pridonosi onoj žrtvi koju je kao predani branitelj zajedno s drugim pripadnicima ove brigade podnio na raznim ratištima, a osobito u zapadnoj Slavoniji.

Kako prosuđujemo braniteljsku žrtvu

U homiliji biskup je spomenuo kako se u Hrvatskoj trenutno najviše pripovijeda o nekim događajima, i da je najvjerojatnije jedan od njih prepiranje predsjednika države i predsjednika vlade, a drugi možda koronavirus. Rekao je da nam naviješteni evanđeoski ulomak svjedoči kako je i u Isusovo vrijeme bilo događaja o kojima su u određeno vrijeme svi pripovijedali. Prvi je pokolj u kojem su rimski vojnici poubijali neke Židove koji su iz Galileje kao hodočasnici došli u Jeruzalem pomoliti se u hramu, a Pilat ih je smatrao pobunjenicima. Drugi je nesreća kad se kula u Siloamu srušila na osamnaestero ljudi i usmrtila ih. Kazao je

kako je među Isusovim suvremenici postojalo gotovo jednodušno javno mnijenje da je smrt tih ljudi bila Božja kazna za njihove grijehe. Međutim, Isus se usprotivio takvom tumačenju, uvjeravajući svoje suvremenike da im je polazište potpuno pogrešno, ustvrdio je biskup.

Povezujući to sa sudbinom hrvatskih branitelja i s razlozima zašto su u ratu baš oni poginuli, biskup je ustvrdio da o tome postoje različita tumačenja. Kazao je da njihovi sudrugovi, oni koji su s njima dijelili ponos što mogu braniti domovinu, ali i spremnost pritom položiti svoj život za našu slobodu, o njima misle i govore sasvim drugačije od onih koji ih prosuđuju po nekim svojim mjerilima i interesima. Ustvrdio je da najtočnije o njima mogu govoriti i s najboljih polazišta o njima prosuđivati najbliži članovi njihovih obitelji, zato što su njihova polazišta stavovi suosjećajne, milosrdne, plemenite i dobre ljubavi prema njima. »Stoga su ovakva slavlja određene postaje na kojima se valja zapitati što su hrvatski branitelji danas u našem hrvatskom društvu? Jesu li zaboravljeni ili prepušteni različitim i svakakvim polazištima s kojih se prosuđuje njihovo djelo?«, upitao je biskup. Naglasio je da im se mi ovakvim slavljinama u Crkvi želimo približiti s onih polazišta s kojih im pristupa Bog, te je napomenuo kako ih je Isus predsta-

vio u današnjem evanđelju, a sv. Pavao im je u ulomku prvog čitanja iz poslanice Efežanima naznačio temelje. »Bog je strpljivo biće koje zna čekati. On je milosrdno biće koje unatoč svemu voli«, ustvrdio je biskup, te je preživjelim pripadnicima 123. brigade obrazložio Isusovim argumentima zašto nisu poginuli u ratu, nego su još na ovome svijetu: »Još vam je Bog dao vremena da učinite ono dobro što još možda niste učinili, a možete učiniti: još plemenitosti, još međusobnog poštovanja i dobrote. To je naša šansa za koju se Isus zauzima, kad nas poziva: »Obratite se!««

Božji dinamizam

Još je biskup dodao da naši poginuli branitelji ostaju nama živima trajni izazov i poticaj da se po primjeru njihove žrtve, plemenitosti i ljubavi uključimo u onaj dinamizam pobjede o kojem razlaže apostol Pavao u spomenutom ulomku iz poslanice Efežanima, govoreći o životu i postojanju svakoga od nas kao o Božjem daru. Isusova žrtva na križu, u kojoj on sebe posvema dade za nas, kako veli sv. Pavao, jest najsudbonosniji događaj ljudske povijesti, u koji je na svoj način uključena i žrtva kojom su hrvatski branitelji dali svoje živote za slobodu nas i naše domovine, ustvrdio je biskup. To je Božji dinamizam duha ljubavi kojega ima u našoj Hrvatskoj domovini, i koji bi trebalo prepoznati, usvojiti i s njime surađivati u nastojanju da naša zemlja bude prostor većega i boljeg ljudskog dostojanstva, u kojoj ćemo jedni druge poštivati s polazišta Božjih i njegove istine o nama, zaključio je biskup.

Biskup Antun je pripadnicima 123. brigade čestitao godišnjicu opredjeljenja za plemeniti čin obrane slobode vlastite domovine. Kazao je kako se zajedno s njima želi spomenuti poginulih, nestalih i preminulih hrvatskih branitelja 123. brigade, te ih u ovoj svetoj misi povjeriti Božjem milosrđu i njegovoj ljubavi jačoj od smrti.

Biskup primio rektora osječkog Sveučilišta i dekana požeškog Veleučilišta

U Biskupskom domu u Požegi, biskup Antun Škvorčević primio je 8. listopada prof. dr. sc. Vladu Guberca, rektora Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku; prof. dr. sc. Dragu Šubarića, prorektora za strategiju razvoja i financije te prof. dr. sc. Borislava Miličevića, dekana Veleučilišta u Požegi. Na susretu je sudjelovao i Ivica Žuljević, predstojnik Ureda Požeške biskupije za katoličke škole.

Rektor Guberac prikazao je biskupu Antunu trenutačno stanje Sveučilišta u Osijeku te ga je među ostalim upoznao s podatkom da se broj upisanih studenata ove godine povećao. Spomenuo je kako tom pozitivnom rezultatu prethodi nekoliko nastojanja za poboljšanjem i proširenjem studijskih djelatnosti, među kojima je i otvaranje Kineziološkog fakulteta. Istaknuo je uvjete koji su ostvareni za otvorenje Sveučilišta u Slav. Brodu. Zatim se dekan Miličević osvrnuo na rad Veleučilišta u Požegi, spomenuvši kako je reakreditacija Veleučilišta donijela poboljšanje rada ove ustanove, njegovu kvalitetu i povećanje broja studenata. Naglasio je kako se očekuje skoro otvaranje još dva nova smjera na Veleučilištu u Požegi. Dekan je zahvalio biskupu za suradnju Katoličke gimnazije u Požegi i

Veleučilišta, koja je pridonijela boljem poznavanju spomenute visokoškolske ustanove i upisu gimnazijalaca na Veleučilište. Dekan je predstavio i radnje koje se nakon izgradnje Studentskog doma uz pomoć Osječkog sveučilišta poduzimaju za dogradnju statusa požeškog Veleučilišta i njegove još čvršće vezanosti za navedeno Sveučilište.

Biskup Antun podsjetio je ugledne uzvanike na odgojno-obrazovnu djelatnost Katoličke Crkve u Požegi, napose nakon njezina oslobođenja od Osmanlija, te prikazao razloge zbog kojih Požeška biskupija nastavlja sa spomenutom tradicijom utemeljenjem Kolegija, učeničkog doma u Požegi, prvenstveno za svećeničke aspirante, sa svoje dvije gimnazije u Požegi i Virovitici te tri osnovne škole u Požegi, Virovitici i Novskoj. Kazavši kako je odgojna dimenzija u kato-

ličkim školama povezana s evanđeoskim sustavom vrijednosti, biskup je izrazio nadu da će mladi, usvojivši spomenute vrijednosti moći pridonijeti promjenama u hrvatskom društvu za koje se svi zalažemo. Biskup je sa svojim sugovornicima dotaknuo i identitetsko pitanje u Slavoniji i potrebu da na njem usklađeno suraduju sve crkvene i društvene ustanove i pojedinci. Istaknuo je kako bi Projekt za Slavoniju, osim političko-gospodarske razine, trebao uključiti i odgojno-obrazovnu, kulturnu, medijsku, demografsku, imigracijsku i druga područja života, kako bi se izbjegla

svojevrsna provincijalizacija Slavonije i bijeg napose mlađeg stanovništva. Zauzeo se za suradnju koja poštuje posebnost svakog sudionika društvenog života, podupirući doprinos svih općem dobru, gdje Crkva ima nemalo značenje. Kazao je da su osnutkom Slavonske metropolije otvorene nove mogućnosti suradnje i sa Sveučilištem u Osijeku, ne samo s obzirom na njegovu sastavnicu, Teološki fakultet u Đakovu, nego i na drugim područjima. Biskup i ugledni uzvanici razmijenili su darove, uručivši jedni drugima knjige i identitetske predmete ustanova koje predstavljaju.

Požeškog župana i gradonačelnika primio biskup

U Biskupskom domu u Požegi, biskup Antun Škvorčević primio je 27. listopada požeškog gradonačelnika i saborskog zastupnika Darka Puljašića i požeško-slavonskog župana Alojza Tomaševića. Na susretu je sudjelovao i Ivica Žuljević, predstojnik Ureda Požeške biskupije za katoličke škole. Župan i gradonačelnik najprije su prikazali biskupu epidemiološko stanje u Požeško-slavonskoj županiji, napose u Gradu Požegi i mjerne koje se u tom pogledu poduzimaju. Razgovarali su potom o djelovanju Caritasa Požeške biskupije u novim prostorima, otvorenima prošloga ljeta, napose o Caritasovoj kuhinji koja od 1998. godine, financirana isključivo sredstvima iz biskupijskog proračuna, priprema svaki dan objed za osamdesetak bolesnih i starijih obitelji. U skladu s kriterijima koje u svom djelovanju primjenjuje Centar za socijalnu skrb razlučit će se među njima oni kojima treba i dalje besplatno dostavljati dnevni objed, za razliku od onih koji su u takvom

materijalnom stanju da mogu pokriti troškove vlastite prehrane. Pored toga sugovornici su prihvatili prijedlog biskupa Škvorčevića da se pri Caritasu u Požegi organizira socijalna samoposluga u kojoj bi se snabdijevali osnovnim potrepštinama oni čije socijalno stanje to traži. Pri tom će Županija i Grad na različite načine pružiti svoju potporu.

Razmotrena su zatim neka pitanja suradnje na odgojno-obrazovnom području, počevši od stipendija koje Požeška biskupija dodjeljuje iz vlastitih sredstava i pomoći obiteljima s brojnom djecom, napose na početku svake školske godine, pa do ostvarivanja određenih prava roditelja i učenika katoličkih škola, kako u produženom boravku tako u potpori srednjoškolicima u Đačkom domu ili u prijevozu, o čemu je stanje prikazao Ivica Žuljević. Među ostalim biskup je s gradonačelnikom i županom razgovarao o funkcioniranju katoličkog dječjeg vrtića u Požegi i potrebi za novim prostorima kako bi on bio na ra-

zini potrebnog standarda. Dotaknuli su se i pitanja suradnje na području kulture, kako Požega i njezina okolica ne bi bili predstavljani u našoj i inozemnoj javnosti samo po prirodnim ljepotama, nego i po povijesno-kulturnoj baštini, koja je ovdje sačuvana bogatije nego u nekim drugim dijelovima Slavonije, napose Požega sa svojom očuvanom srednjovjekovnom jezgrom.

Sugovornici su prihvatili prijedlog biskupa Škvorčevića da se pri Caritasu u Požegi organizira socijalna samoposluga u kojoj bi se snabdijevali osnovnim potrepštinama oni čije socijalno stanje to traži.

Blagoslov nove župne kuće u virovitičkoj župi bl. Alojzija Stepinca

U nedjelju, 11. listopada biskup Antun Škvorčević u župi Bl. Alojzija Stepinca u Virovitici predvodio je slavlje blagoslova nove župne kuće u kojoj se nalaze prostori za župne pastoralne aktivnosti, župni ured i svećenički stan. Pozdravljajući sudionike slavlja biskup Antun je izrazio radost što je završena izgradnja nove župne kuće i što danas možemo na to zdanje i na one koji će se u njem okupljati i stanovati zazvati Božji blagoslov. Zahvalio je Bogu što je pomogao da župljani ove župe malim i strpljivim koracima, napose prethodnog župnika Ivica Šoha i sadašnjeg Josipa Homjaka, uz župnu crkvu izgrade i ovaj župni stan. Zahvalio je župljanima što su u granicama svojih mogućnosti vjerničkom zauzetošću doprinijeli ostvarenju navedenog djela. Poručio im je da će župna kuća imati smisla samo ako bude pridonosila svrsi za koju je izgrađena, a to je ponajprije župnikovo stanovanje, da bi on mogao služiti njihovim dušama, a zatim njihovim okupljanjima različite naravi, na kojima će se pojedinačno i zajednički kao članovi Isusove Crkve izgrađivati u vjeri. Zamolio je zatim župnika Homjaka da predstavi gradnju nove župne kuće. Župnik je ukratko prikazao život mlade virovitičke župe i djelovanje od osnutka u kolovozu 2003. godine do danas, s osobitim naglaskom na izgradnji župne kuće, koju je većim dijelom pomogla Požeška biskupija uz darove župljana i drugih dobrotvora.

Zanemarujemo li Božji poziv na gozbu?

U homiliji biskup je ispriopovjedio kako mu se prije nekog vremena za pomoć obratila jedna samohrana majka, kojoj je socijalna služba zbog zanemarivanja djece odlučila ih oduzeti i kako je bio žalostan što joj u toj situaciji nije mogao pomoći. Kazao je da je spomenuta majka mislila kako na prvo mjesto u svom životu ne treba staviti služenje svojoj djeci, nego nešto drugo,

ustvrdivši da ju je poremećena ljestvica vrijednosti dovela do toga da joj djeca budu oduzeta i povjerena onima koji će se za njih bolje brinuti i osigurati im budućnost. Biskup je istaknuo kako nas prorok Izaija u prvom čitanju i Gospodin Isus u evanđeoskoj prisposobi o pozvanima na gozbu podsjećaju da je čovjek u središtu Božjeg zanimanja te da je Bog biće akcija kojima želi čovjeku omogućiti najveće dostojanstvo, dioništvo u kraljevstvu nebeskom i kako je stoga razložno da se ponašamo u skladu s njegovom ljestvicom vrijednosti. Pred Bogom koji sva svoja djela čini radi nas ljudi i radi našega spasenja nije dobro za nas ljude da »imamo svoga posla«, neku svoju njivu, trgovinu ili nešto drugo, zbog čega zanemarujemo Božji poziv na gozbu, u kraljevstvo nebesko i ponašanje u skladu s njime, ustvrdio je biskup. Još je dodao da bez Boga čovjek postaje osamljenik, izgubljeno i nemoćno biće.

Lijek besmrtnosti

Potaknuo je sudionike slavlja neka radosno žive svoju opredijeljenost za Isu-

sa Krista i pripadnost njegovoj Crkvi u svojoj župnoj zajednici, neprestano se hraneći na njegovoj gozbi ljubavi, da im vjera ne oslabi ili ne postane površna, nego sve dublje i snažnije ukorijenjena u Božje inicijative i naume spasenja po suradnji sa svojim župnikom i jednih s drugima, u zajedništvu vjere, nade i ljubavi, koje se neprestano hrani i snaži za ambonom gdje se naviješta Božja riječ, i za oltarom na kojem se blaguje sveta pričest, »liječ besmrtnosti«, kako su govorili stari oci. Kad nam Bog nije prvi i najvažniji, on postaje nemoćan u našim životima. Ono što priječi da nam on bude prvi i najvažniji jest prvenstveno naša polovičnost, površnost i ravnodušnost, upozorio je biskup. Pozvao je sudionike slavlja da im slavlje blagoslova novoizgrađene župne kuće i ova sveta misa budu poticaj da u svom opredjeljenju budu ražareni za Boga te doprinesu da Virovitica bude blagoslovljeni grad po Bogu kojega su u svojim životima stavili na prvo mjesto. Kazao je kako mu je uvijek izazovna činjenica da je Isus samo s dvanaesticom apostola ispunjenih snagom Duha Svetoga osvojio

cijeli svijet, i da već dvije tisuće godina svjedoči po svojoj Crkvi kako se nad ljudskom razjedinjenošću, zlom i smrću ostvaruje Božja pobjeda. Pozvao je sudionike slavlja da se i oni po primjeru bl. Alojzija Stepinca, svoga župnog zaštitnika u svim svojim životnim nastojanjima cjelovito povjere Bogu, s njime računaju i s njime surađuju.

Na svršetku misnog slavlja biskup je župniku Homjaku i svim župljanima čestitao za ostvareno djelo izgradnje župnog doma. Zahvalio je župniku za iskazanu strpljivost u vrijeme dok je živio u privremenim i neprijemnim prostorima, kao i za upornost kojom je malo pomalo gradio novi župni stan. Nakon što je župnik izrekao svoju riječ zahvalnosti Bogu i biskupu Antunu, a dvoje pastoralnih vijećnika uručili prigodni dar, biskup je – pozvavši sudionike slavlja da uvijek Boga stavljaju na prvo mjesto u svom životu – zahvalio svim sudionicima slavlja, napose roditeljima s djecom, kao i pjevačima, koji su uzveličali svečanost.

Biskup je poručio župljanima da će župna kuća imati smisla samo ako bude pridonosila svrsi za koju je izgrađena, a to je ponajprije župnikovo stanovanje, da bi on mogao služiti njihovim dušama, a zatim njihovim okupljanjima različite naravi, na kojima će se pojedinačno i zajednički kao članovi Isusove Crkve izgrađivati u vjeri.

Slavlje 200. obljetnice izgradnje crkve u Vukojevcima

U nedjelju, 25. listopada biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu sv. Marka Evanđelista u Našicama te u filijali Vukojevci predvodio euharistijsko slavlje o 200. obljetnici izgradnje i blagoslova tamošnje crkve Rana sv. Franje.

S njim su koncelebrirali župnik Patrik Alatić i pastoralni suradnik Marijan Pavelić, župnik Župe sv. Antuna Padovanskog u Našicama fra Petar Cvekan, i biskupov tajnik Matej Siluković.

Zahvala za vjernost

Na početku misnog slavlja u ime vjernika biskupa Antuna pozdravila je Ksenija Valenčak. Podsjetila je da su »u ovome malome ali lijepome slavonskome selu prije 200 godina naši predci podigli ovu crkvu kao znak pripadnosti Isusu Kristu i vjernosti njegovoj Crkvi. Željeli su imati dostojno mjesto na kojemu bi slavili Gospodina. Tu njihovu želju prepoznao je i grof Pejačević. Njegovim darovima i zalaganjem mještana Vukojevaca niknula je na ovome mjestu prije 200 godina nova crkva za potrebe vjernoga puka. Do tada na ovome je mjestu stajala drvena kapelica. Nova crkva bila je posvećena svetom Ferdinandu a potom Ranama svetoga Franje«. Kazala je da se vjernici iz Vukojevaca u ovoj crkvi, koja je godinama bila mjesto okupljanja njihovih predaka na molitvu i misna slavlja, žele i dalje okupljati kako bi imali »živu vjeru i postojanu nadu u zajedništvu s čitavom Kristovom Crkvom, dragom nam Požeškom biskupijom i našom Markovačkom župom«. Potom su djevojčica Ondina Tomac i dječak Marin Antolović u znak dobrodošlice biskupu uručili cvijeće i prigodni dar. Zahvalivši na pozdravu i darovima, biskup je svim Vukojevčanima čestitao 200. obljetnicu izgradnje i blagoslova njihove kapele po prostornoj veličini, ali zapravo crkve po svemu onome što se tijekom dvjesto godina po zajedništvu s Bogom događalo u dušama njihovih predaka. Rekao je kako je ova građevina znak da u njima živi Isus Krist, pobjednik nad smrću, i da on s njima hodi zemaljskim prolaznim stazama, da bi ih doveo do punine života za koju je sebe dao do kraja, do smrti na križu. Spomenuo je da

je došao s njima podijeliti radost i zahvaliti Bogu za trajanje Crkve i naroda o kojem svjedoči ovo zdanje, ali još više za njihovu vjernost Bogu živome i njegovoj Crkvi. Zahvalio je svim župnicima, osobito franjevcima koji su tijekom dvjesto godina služili njihovim dušama u ovoj crkvi, koja je najprije pripadala Župi sv. Nikole Biskupa u Podgoraču, zatim Župi sv. Antuna Padovanskog u Našicama, a posljednjih godina novoosnovanoj Župi sv. Marka Evanđelista u Našicama.

Zaraziti se Isusovom ljubavlju

U homiliji biskup je rekao da je došao na ovo slavlje provjeriti jesu li se Vukojevčani dovoljno zarazili, ne koronavirusom kako bi stekli kolektivnu imunitet, nego ljepotom, dobrotom, snagom Isusove ljubavi i njegovom pobjedom nad smrću u slavlju svete mise, kojom je sv. Pavao zarazio stanovnike Soluna, kako im piše u drugom današnjem čitanju iz Prve poslanice Solunjanima. To nije bila zaraza bolesti, nego zaraza zdravlja i Božjeg spasenja, koja se iz Soluna proširila u druge grčke pokrajine i gradove, a i šire, ustvrdio je biskup. Podsjetio ih je da su se prije dva stoljeća i njihovi predci zarazili evanđeljem i svetom vjerom, Božjom riječju i milošću, koja ih je uvjerila koliko je važno pripadati Bogu u Crkvi njegova Sina Isusa Krista, te su oni vjerno i ponosno tu pripadnost prenosili novim naraštajima. Napomenuvši kako je Isus u današnjem evanđelju posebno zauzet za nas i za naš odnos s Bogom, i da nas zato poziva da Boga uvijek stavljamo na prvo mjesto u svom životu a bližnjega odmah do njega, biskup je naglasio kako je ljubav prema Bogu i bližnjemu oduvijek i zauvijek

točno poslagana životna ljestvica vjernosti, i da nema boljeg i sigurnijeg mjerila od njegove zapovijedi ljubavi. Kazao je kako je proslava spomenute obljetnice njihove crkve prigoda da se svatko od njih osobno i svi zajedno učvrste u svom opredjeljenju za Boga, da Boga cjelovitije uzljube, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom, i na taj način uzvrate za njegovu neizmjernu ljubav koju im je očitovao u svom Sinu Isusu Kristu, u njegovoj žrtvi za nas na križu.

Na temelju ulomka prvog čitanja iz Knjige izlaska, u kojem sveti pisac opisuje teško socijalno stanje svoga naroda i nepravdu koju zbog neosjetljivosti moćnijih i bogatijih trpe oni najslabiji i najranjiviji članovi kao što su pridošlice, udovice i siročad, a koje Bog u svom milosrđu uzima u

svoju zaštitu, biskup je pozvao sudionike slavlja da jedni drugima u obitelji, društvu i državi nastoje pristupiti onako kako nama pristupa milosrdni Bog, i da u razvijanju međuljudskih odnosa u Hrvatskoj budu Božji suradnici, te na taj način doprinesu izgradnji njegove civilizacije ljubavi, kako je volio govoriti sv. Ivan Pavao II.

Pri svršetku misnog slavlja biskup je zahvalio nazočnima za sudjelovanje na ovom slavlju, među ostalima predstavnicima uprave Grada Našica, udruga hrvatskih branitelja i drugih javnih ustanova, a njihovu novom župniku Patriku Alatiću kao i novom župniku Župe sv. Antuna Padovanskog u Našicama fra Petru Cvekanu zahvalio je za sve ono što sa svojim suradnicima nastoje činiti u svojim župama.

Biskup je rekao Vukojevčanima kako je ova kapela znak da u njima živi Isus Krist, pobjednik nad smrću, i da on s njima hodi zemaljskim prolaznim stazama, da bi ih doveo do punine života za koju je sebe dao do kraja, do smrti na križu.

LITURGIJSKA GODINA B

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Josip Krpeljević

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

U ulomku prvog čitanja iz knjige proroka Izaije najprije izlazi na vidjelo duboka svijest koju narod ima o vlastitom grijehu koji je doživljen kao zatvor iz kojeg se narod ne uspijeva osloboditi. Nadalje, valja uočiti da se pred tom situacijom narod obraća Bogu zazivajući ga »Oče naš«, što je rijetka terminologija u Starom zavjetu, no česta u presudnim trenucima, u uvjerenju da će to taknuti Božje srce. Konačno, zazivanje Boga da razdre nebesa, podsjećajući na što je on već učinio. Kao da Izrael želi Bogu reći: Ne spominji se onoga što smo mi učinili, već se spomeni onoga što si ti, Gospodine, učinio za svoj narod; molimo te da nastavi i danas činiti djela spasenja. Obraćajući se korintskoj zajednici, Pavao opisuje stanje u kojem se nalaze kršćani obilježeni obilnim izlivanjem darova Duha svetoga. Rođena je iznimno živa Crkva, u kojoj je apostolu Pavlu veoma stalo da se bogatstvo pojedinaca djelotvorno usmjeri na opće dobro. Markov se evanđeoski odlomak otvara i zatvara istim pozivom: »Bdijte!« Zašto bdjeti? »Jer ne znate kada je čas«. Isus ne objavljuje dan i čas, kako bi kršćanina stalno držao u strahu. Naprotiv, određeni čas nije naznačen jer su svi časovi dobri za život po Evanđelju. Isus želi dati život zajednici koja nije opsjednuta željom znati kad će biti kraj svijeta, već se brine živjeti i raspoznavati Božja vremena i trenutke i koja se trajno zalaže oslušivati i poslušati, trajno i snažno, ali ne tjeskobno i usplahireno, već puno pouzdanja. Kako bdjeti? Kao što se bdije nad kućom. Kuća je ovdje slika kršćanske zajednice. Svaki je kršćanin u svagdanjoj vjernosti Gospodinu odgovoran za svoje izgrađivanje.

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Izajijin ulomak je dio proroštva iz vremena kad je perzijski kralj Kir dopustio Židovima, koji su bili odvedeni u ropstvo u Babilon, da se vrate u domovinu. Središnja poruka je Božji dolazak. Bog će utješiti svoj narod kao vladar koji mu dokida ropstvo, ali i kao pastir koji vodi svoje stado prilagođavajući se hodu svakog pojedinog člana. Božja utjeha, međutim, ne isključuje da čovjek učini svoj dio. Ljudi su stoga pozvani biti glasnici Božje utjehe i dijeliti njegovu strast za svoj narod. Riječi apostola Petra u drugom čitanju odnose se na točno određeni problem u kršćanskoj zajednici, u kojoj su neki uznemirivali vjernika dovodeći u sumnju njihovu vjeru u obećanje Gospodinova povratka, štoviše i u vjerodostojnost same Božje riječi, koja po njihovu mišljenju ne mijenja ništa u ljudskoj povijesti. Na te prigovore Petar odgovaranja navođenjem retka iz 90. psalma: »Jedan je dan u očima Gospodnjim k'o tisuću drugih.« S Božjeg gledišta vrijeme nije zbroj čovjekovih danâ, nego milost ponuđena za obraćenje. Oni pak koji smatraju da im ne treba obraćenje tumače Božju strpljivost kao oklijevanje da nešto poduzme. Kozmološke slike kojima se opisuje svršetak svijeta nisu doslovni opis onoga što će se dogoditi na zemlji, nego jamstvo da će Bog ovaj svijet, nakon što uništi njegovu zloću, korjenito obnoviti i preobraziti u novo nebo i novu zemlju. Marko započinje svoje Evanđelje riječima kojima prorok Izaija govori o putu koji valja pripremiti. To je put kojim Bog kreće prema svom narodu, ali i put kojim narod ide k svome Bogu. Zatim slijedi opis djelovanja Isusova preteče Ivana Krstitelja, i naroda koji se obraća na njegovo propovijedanje..

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Prve retke Izajijinog proročanstva u ulomku prvog čitanja ove nedjelje (Iz 61, 1-2), Isus će primijeniti na sebe u nazaretskoj sinagogi (Lk 4, 8-19). U drugom dijelu čitanja (r. 10-11) prorok se raduje zbog poslanja koje mu je povjereno: zajednicu Božjeg naroda dovesti do toga da se osjeti ljubljenom od Boga kao zaručnica, i da mu dopusti naučiti je vršiti njegovu volju. Ulomak iz Prve poslanice Solunjanima sadrži naputke koje apostol Pavao želi da kršćani odmah primijene u svom svakodnevnom životu. Riječ je o poticajima na radost, molitvu i zahvaljivanje Bogu. Zadnja rečenica Ivanova evanđeoskog ulomka otkriva

nam da je Ivan Krstitelj svoju službu vršio u »Betaniji s onu stranu Jordana«. Samo značenje imena mjesta – 'kuća svjedočanstva' – ukazuje baš na ono što svaka kršćanska zajednica treba postati: kuća u kojoj se uistinu svjedoči. Cijeli ulomak pokazuje u čemu se konkretno sastoji svjedočanstvo. Pred svojevrsnim 'istražnim povjerenstvom' poslanim iz Jeruzalema da utvrdi njegov identitet, Krstitelj odgovara upućujući na Isusa, jer nitko osim njega ne može reći: »Ja sam«, ali svatko mora uputiti izvan samoga sebe, na Isusa Krista. Svatko može i mora drugome biti 'znak' Isusa, ostajući također spreman i iščeznuti, Međutim, da bismo bili svjedoci, prvo trebamo biti slušatelji. Stavljajući na pozornicu Ivana Krstitelja koji ukazuje na Isusa, evanđelist želi reći da je istina već prisutna: »Među vama je netko koga vi ne poznate«. Ta izraz podsjeća na starozavjetnu temu skrivene mudrosti, koju se ne može spoznati ako se ona sama ne očituje. Isus je ta mudrost koja se očituje čovjeku.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

U ulomku prvog čitanja iz Druge knjige Samuelove slušamo kako je kralj David odlučio Bogu sagraditi hram u Jeruzalemu, ali mu je Bog po proroku Natanu poručio da neće on Bogu, nego će Bog njemu podići dom, i da će njegova kuća i njegovo kraljevstvo biti vječno. Bog time nije otklonio izgradnju hrama njemu u čast (i doista, hram će u Jeruzalemu izgraditi Davidov sin Salomon), već je naznačio da budućnost njegova naroda i Davidove kraljevske dinastije neće biti utemeljena na hramskoj građevini, koja će dvaput biti razorena, nego na njegovu novom i vječnom savezu sa svojim narodom, koji će sklopiti Mesija, Sin Davidov. Tu već naziremo Isusov govor o njegovu tijelu kao pravom hramu koji je Bogu drag. U drugom čitanju slušamo ulomak poslanice Rimljanima u kojem apostol Pavao pristup svih naroda spasenju naziva »otajstvo«. To otajstvo je ostalo skriveno, dokle god starozavjetni čovjek nije mogao razumjeti da je povijest čovječanstva polako i postupno išla k tom cilju. Međutim, u Isusovu životu i umiranju sada je to otajstvo postalo jasno i očito svim ljudima. Kršćanin zna kamo ide povijest čovječanstva. Područja sjene i besmisla još uvijek prekrivaju »posljednja vremena« u kojima živimo. Međutim zastor/koprena se podiže u mjeri u kojoj napreduje pomirenje ljudi. Na taj se način ostvaruje/dovršava Božji naum za čovječanstvo. Lukin evanđeoski prizor najvještenje Isusova rođenja već nas uvodi u radost božićnog slavlja.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija

GLAVNI UREDNIK: Ilica Žuljević • UREDNIČKO VIJEĆE: Ilica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • LEKTOR: Marijana Čortuka

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: zajednistvo@pozeska-biskupija.hr

»Blaženije je davati nego primati.« (Dj, 20,35)

Katolička osnovna škola u Požezi obilježila je 23. listopada 2020. Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje s ciljem osvješćivanja učenika da nam je sve što imamo darovano te da smo dužni brinuti za ljude u potrebi, za one koji oskudijevaju i nemaju dovoljno za život. Ove godine škola je, zbog epidemioloških mjera, u suradnji s Caritasom Požeške biskupije, osmislila projekt prikupljanja namirnica tijekom cijelog tjedna.

Učenici i njihovi roditelji, bake i djedovi dok su pekli peciva i kruh za vlastite potrebe, ujedno su za školsku »Kutiju dobrote« poklonili namirnice za pečenje kruha (brašno, suhi kvasac, sol ...). U kutiji su se našli i čajevi, šećer, ulje i drugi proizvodi koji su dostavljeni Caritasu. Volonteri i djelatnici Caritasa preuzeli su bogate kutije te će skupljene namirnice prosljediti obiteljima koje su u potrebi i žive u neimaštini.

Caritas zahvaljuje svima koji su sudjelovali u projektu »Kutija dobrote«. Na poseban način riječ zahvale ide učenicima i roditeljima sljedećih razreda: 4.A (148 namirnica), 1.A (144) i 4.B (138) jer su predano i sa žarom sudjelovali u projektu i najviše prikupili za siromašne. Njima su se u revnosti pridružili i učenici 6.A i 6.B koji su svaki prikupili po 103 namirnice.

Župljani iz Mačkovca darivali za Caritas

Pod vodstvom župnika Stjepana Josipovića župljani Župe sv. Mateja Apostola u Mačkovcu već tradicionalno tijekom mjeseca rujna prikupljaju prehrambene namirnice i higijenske potrepštine za potrebe Caritasa Požeške biskupije. Stoga je 25. rujna 2020. župnik Josipović zajedno sa svojim suradnicima dostavio donaciju hrane u sjedište biskupijskog Caritasa u Požezi i k teome priložio novčani dar vjernika mačkovačke župe. Caritas zahvaljuje svim vjernicima župe Mačkovac za čin pažnje i ljubavi prema svima koji su u potrebi.

Obradovali korisnike Caritasove kuhinje

Tijekom rujna i listopada više je fizičkih i pravnih osoba uputilo brojne prehrambene artikle Caritasovoj kuhinji. Nekoliko donacija jogurta, vrhnja i drugih mliječnih proizvoda uputila je industrija Dukat d.d. i Mini mljekara Veronika. Osjetljivost za brojne korisnike koji svakodnevno primaju topli obrok iz Caritasove kuhinje posvjedočila je i Kata Ciganović iz Alilovaca kod Požege, koja je kuhinji darovala kiseli kupus. Među donatore su se uključili i Marijan Aladrović iz Pleternice koji je darovao više stotina kilograma jabuka, zatim obitelj Macek iz Doljanovaca donacijom krumpira i povrća, a Mato Šmit iz Nove Kapele obilno je opskrbio Caritasovu kuhinju s više tona krumpira.

Sto pedeset učenika i studenata primilo stipendije Požeške biskupije

U Dvorani sv. Terezije u Požegi, 10. listopada okupili su se učenici i studenti kojima je Zaklada Požeške biskupije za pomoć učenicima i studentima odobrila stipendije u započetoj školskoj i akademskoj godini.

Na susretu je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević koji je pozdravio učenike i studente, napose njihove roditelje, zahvalivši im za žrtvu i ljubav kojom primaju i odgovajaju svoju djecu. Spomenuo je kako se stipendije već tradicionalno dodjeljuju pred blagdan sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale. Podsjetio je nazočne mlade kako je važno svoje svakodnevne stavove oblikovati na temelju izazovno lijepih činjenica, među kojima je prva naše postojanje, pozvanost u život, Božji dar kojem se trebamo svaki dan s iznenađenjem i zahvalnošću radovati. On je povezan s drugim ljudima, roditeljima, braćom i sestrama, prijateljima, što nas potvrđuje u svijesti kako se nismo tek slučajno našli na ovom svijetu nego je ljudski život snažan Božji podatak.

Dubina postojanja

Spomenuvši nazočnima razlog njihova dolaska u Požegu prigodom dodjele stipendije iz Zaklade Požeške biskupije za pomoć učenicima i studentima, biskup ih je podsjetio da Požeška biskupija nije neko poduzeće, nego zajedništvo vjernika, onih koji u životu računaju s Bogom, vjeruju u Isusa Krista i svojim djelima svjedoče koliko im je on važan, među ostalim i po djelima solidarnosti i ljubavi s drugim

ljudima, te su na taj način povezani i sa stipendistima i njihovim roditeljima. Pročitao je potom ulomak iz Ivanova evanđelja, u kojem Isus, nakon što je čudesno nahranio mnoštvo ljudi, sebe proglasio kruhom života vječnoga. I dok su mnogi – smatrajući te riječi tvrdima – napustili Isusa, apostol Petar je ispovjedio vjeru u njega riječima: »Gospodine, kome da idemo, ti imaš riječi života vječnoga«. Biskup je istaknuo mladima da se čovjekova konačna sudbina ne ostvaruje u materijalnom svijetu, po onome što imaju, nego na razini »biti«, koja se zbiva po susretu s Isusom Kristom i njegovom riječju života vječnoga i koji je pobijedio smrt. Kazao je kako geslom naših katoličkih škola »Duc in altum – Izvezi na pučinu«, onamo gdje je more duboko, želimo mladim ljudima poručiti da ne ostanu na površini života, nego teže za onom dubinom postojanja na koju ih je pozvao Bog, i da s Isusom Kristom dovedu ne samo do konca ovozemaljskog života, nego i do obale vječnosti. Izrazio je uvjerenje da oni razu-

Biskup je poručio stipendistima da se ne boje, nego da vjeruju Bogu, naglasivši da će ta njihova vjernost biti najbolji odgovor na dodijeljenju stipendiju, jer kad su vjerni Bogu, onda su najvjerniji istini o samima sebi i o smislu njihova postojanja.

miju kako im Požeška biskupija ovom stipendijom želi reći da nisu sami na svom životnom putu, nego da iza njih stoji Crkva, u konačnici Isus Krist posluženju Požeške biskupije. Poručio im je da se ne boje, nego da vjeruju Bogu, naglasivši da će ta njihova vjernost biti najbolji odgovor na dodijeljenju stipendiju, jer kad su vjerni Bogu, onda su najvjerniji istini o samima sebi i o smislu njihova postojanja. Još im je poručio da marljivo uče i duhovno se izgrađuju i utvrđuju u svom ljudskom i kršćanskom identitetu.

Služenje obiteljima i mladima

Potom je podsjetio nazočne kako je natečaj za stipendije bio otvoren 10. kolovoza ove godine, na svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i njezina Caritasa. Povjerenstvo Zaklade za dodjelu stipendija razmotrilo je 170 pristiglih molbi i držeći se svojih statutarних propisa, donijelo odluku o stipendiranju 81 studenata i učenika. Pored toga odobrene su stipendije za 65 učenika koji su molili pomoć preko katoličkih škola Požeške biskupije, kojima pokrivaju troškove produženog boravka, školske kuhinje ili prijevoza. Za sve navedeno Požeška biskupija iz svog proračuna izdvaja ove školske godine više od 550.000,00 kuna. Tome valja dodati da je minulih dana Biskupija uručila obiteljima s brojnijom djecom pomoć na početku nove školske godine u iznosu oko 150.000,00 kuna. Isto tako Biskupija podupire djecu i mlade iz svog proračuna

i dodjelom novčanih sredstava za redovito funkcioniranje svojih pet škola u Požegi, Virovitici i Novskoj u iznosu većem od 2.000.000,00 kuna, te se godišnji iznos za sve navedene svrhe odgoja i obrazovanja penje i do 3.000.000,00 kuna. Pored spomenutog Biskupija za djecu i mlade osigurava značajna sredstva koja ulaže u izgradnju školskih prostora i opremu uz pomoć primljenu od donatora iz inozemstva. Požeška biskupija putem spomenute konkretne solidarnosti svjedoči svoje služenje obiteljima i mladim ljudima koji su budućnost naše domovine. Biskup je zahvalio voditelju Zaklade Ivanu Popiću, upravnom vijeću Zaklade te osobito tajnici Caritasa Katarini Paulić te suradnicima u Caritasu za dobro obavljenu posao u pripravi dodjele stipendija.

Zatim je stipendist Lovro Tkalčec, učenik Glazbene škole u Požegi odsvirao na trubi prigodnu skladbu uz klavirsku pratnju Marija Večerića. Pri koncu je u ime prisutnih učenika i studenata kojima je odobrena stipendija, zahvalu biskupu Antunu i Požeškoj biskupiji izrekla stipendistica Viktorija Rosi. Zahvalila mu je za brojne susrete s mladim ljudima u kojima ih potiče na marljivost i zauzetost u studiju kao i za nade koje polaže u njih, vjerujući da će oni donijeti bolju budućnost našoj domovini. Biskup je zahvalio na čestitkama te ih pozvao na zajedničke biskupijske programe, najavivši susret stipendista po završetku prvog polugodišta.

Na Misijsku nedjelju kršteno osmo dijete obitelji Ivić u Bučju

Na Misijsku nedjelju, 18. listopada biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Preobraženja Gospodnjega u Bučju, tijekom kojeg je krstio Filipa, osmo dijete Josipa i Maje Ivić. Koncelebrirali su župnik Dragošlav Kozčić i biskupov tajnik Matej Siluković. Prije početka misnog slavlja biskupa su pozdravile dvije prvopričesnice odjevene u narodne nošnje, Emili Kovaček i Vanesa Vračić, te su mu u znak dobrodošlice uručile cvijeće. Uvodeći u misno slavlje, biskup je ustvrdio da su nam dvije prvopričesnice u pozdravu dobro protumačile kako je lijepo biti na strani života. Izrazio je radost što je nakon dvije godine ponovno došao u Bučje iz istog razloga, zbog krštenja djeteta u obitelji Ivić. Kad god se mladi bračni drugovi opredijele za život, to je događaj u Hrvatskoj kojem treba posvetiti najveću pozornost, kazao je biskup. Naglasio je kako su obitelji s brojnijom djecom posebni Božji znakovi da u Hrvatskoj zadnju riječ neće imati oni koji su protiv života, i da će u njoj pobijediti život. Čestitao je roditeljima Josipu i Maji, te im je zahvalio što su se iz ljubavi koja je spremna na žrtvu još jednom opredijelili za život.

Nutarnja sloboda duha

U homiliji biskup je rekao kako bi volio da nam je Isus u današnjem evanđelju progovorio ne samo da trebamo caru dati carevo a Bogu Božje, nego i o tome što nam je raditi kad se oni koji su na vlasti međusobno javno prepiru. No, kad temeljitije promislimo o Isusovim spomenutim riječima, ustvrdio je biskup, pronaći ćemo u njima mudri način na koji nam valja živjeti nutarnju slobodu duha i u trenutačnom stanju sukobljavanja u hrvatskom društvu. U razmišljanju nad evanđeo-

skim ulomkom biskup se osvrnuo na činjenicu da u ljudskom društvu uvijek ima nedobronamjernih ljudi, koji svoje životne energije troše u podmetanja drugima i u spletkarenjima jednih protiv drugih. Kazao je da su takvi bili farizeji i herodovci koji su raspravom o tome treba li ili ne treba plaćati porez caru, Isusa željeli uhvatiti u zamci, da štogod on odgovorio, na koncu u očima naroda ispadne kriv. Ako kaže da treba caru plaćati porez, bit će proglašen suradnikom rimskog okupatora. Ako pak rekne da caru ne treba plaćati porez, ogriješit će se o rimsku vlast koja će ga zbog toga sankcionirati. Međutim, Isus ne nastupa ljudskom lukavošću, nego božanskom mudrošću. Nakon što su protivnici na njegov upit kazali da se na kovanici rimskog novca nalaze careva slika i natpis, on im odgovara glasovitom rečenicom:

»Podajte caru carevo, a Bogu Božje!« To nas upućuje na to da se i u odgovoru na pitanje »što je Božje«, prisjetimo kako je na prvim stranicama Svetog pisma objavljeno da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku, kazao je biskup. Dakle, na novcu slika careva, a u čovjeku slika Božja, što znači da čovjek pripada Bogu i da se treba predati njemu u ruke. U protivnom, ako svoju sudbinu povjeri nekom drugom, on postaje izgubljeno biće, zaključio je biskup. Pred čovjeka se dakle postavlja sudbonosno pitanje čiji on želi biti, i pred tim pitanjem on ne može ostati neutralan i neopredijeljen, kazao je biskup. Pozvao je sudionike slavlja da pred pitanjem čiji su na koncu ne ostanu ravnodušni, na površini, nego da zarone u dubinu svog bića i nahrane svoje srce Božjom prisutnošću.

Misijsko poslanje

Izrazio je uvjerenje da su nazočni vjernici, koji su unatoč opasnosti od koronavirusa došli na ovo slavlje, posvjedočili kako svoju sudbinu nisu prepustili bilo kome i bilo čemu, nego da su je stavili u Božje ruke. Također je izrazio uvjerenje da je obitelj Ivić svojim opre-

djeljenjem za osmo dijete u svijetu koji nije hrabar s obzirom na život, posvjedočila kako prihvaćanje novog života kao Božjeg dara nije nešto čemu se treba rugati, nego vrijednost na kojoj se gradi budućnost naše domovine, u kojoj se ne treba bojati izumiranja niti biti u strahu od useljenika i migranata iz raznih dijelova svijeta. Pohvalio je obitelj Ivić što u svom opredjeljenju za život računa s Bogom, i ne mareći za negativne komentare nekih ljudi ostvaruje u svom braku i obitelji svojevrstno misijsko poslanje utemeljeno u svetom krštenju. Nazočne pak vjernike pozvao je da ih radi toga poštuju, za njih mole i pomažu da njihova djeca rastu u dobi i mudrosti pred Bogom i pred ljudima, te da po njima Hrvatska bude lijepa ne samo po svojim prirodnim ljepotama, nego po ljepoti i dobroti ljudi koji u njoj žive, a osobito po vjernosti i otvorenosti životu bračnih drugova. Pozvao ih je da se pred različitim putovima koji se otvaraju pred njihovim hodom u budućnost, opredijele za Božji, pobjednički put. Čestitao je obitelji Ivić što se svrstala uz Boga ići pobjedničkim putem, te je pozvao sudionike slavlja na molitvu da takvih obitelji bude što više, jer su one poseban blagoslov naše zemlje.

Na svršetku misnog slavlja biskup je podsjetio roditelje Ivić na krsno preporođenje njihova sina Filipa, te im je ustvrdio da s ovog slavlja nose svojoj kući dragocjeno Božje blago. Poželio je da ih Bog svojom blizinom prati u njihovim plemenitim nastojanjima oko odgoja djece.

Biskup je naglasio kako su obitelji s brojnijom djecom posebni Božji znakovi da u Hrvatskoj zadnju riječ neće imati oni koji su protiv života, i da će u njoj pobijediti život.

Sjećanje Anke Goleš na utamničene svećenike u starogradiškom zatvoru

Tekst i fotografije: Višnja Mikić

U dane kad obilazimo posljednja počivališta naših dragih, nekako misli vežemo uz prolaznost, ali i uz sjećanja. Pogotovo kada čovjek dočeka zrele godine i »zlatno doba«, često mu se misli vraćaju u djetinjstvo i mladost koji su mnogima ostali u bolnoj uspomeni.

Anka Goleš, 82-godišnja vjernica iz Novog Varoša, često se prisjeti godina poslije Drugoga svjetskog rata koje su u Staroj Gradiški obilježila stradavanja logoraša. Među njima je bilo između 200 i 300 svećenika. Nevini, a krivi samo zato što su služili Bogu i narodu, mučeni su, ponižavani, izrabljivani, neki ubijeni ili su umrli od iscrpljenosti i batina.

Nevini a krivi

– Imala sam desetak godina kad su utamničene svećenike tjerali rušiti prekrasnu starogradišku župnu crkvu sv. Mihaela arkandela. Penjali su se po zidovima i rušili to zdanje, bez skela, gladni, žedni, iscrpljeni. Vidjela sam neke kako su od slabosti padali sa zidova. Nakon rušenja morali su golim rukama čistiti ciglu koja se onda prodavala. Prestrašno i užasno. Iza kuće, gdje sam rođena i živjela, bila je velika njiva. Dok su jedni svećenici – logoraši rušili crkvu, drugi su radili na njivi. Sjećam se kako su na vrućini, bez hrane i vode, čupali mrkvu, a stražari se nisu micali od njih. Ako im je koji stražar bio bar malo sklon, što je bilo vrlo rijetko, dopustio bi im doći k nama na bunar po vode, da se bar malo osvježe. Mi smo, kao djeca, samo virili, bojali smo se tih stražara i na daljinu. Zatvorenici su čuvali i krave te obavljali i druge poslove izmoreni glađu i žeđu. Kopali su i kanal Strug. Bio je to ‘odte-

retni kanal’ koji smo zvali ‘Nova Sava’. Svećenici su iskapali zemlju i jedva je izvozili u velikim drvenim tačkama. Iako smo bili djeca, vidjeli smo koliko im je to bilo naporno – prisjeća se baka Anka.

Sjeća se Anka i roditelja i rodbine utamničenih svećenika. Oni su dolazili vlakom iz smjera Zagreba, Vinkovaca, zatim iz Bjelovara, Turropolja i drugih krajeva do Okučana, a onda su pješice išli u Staru Gradišku. Nosili su ruksake na leđima, u njima hranu i najpotrebnije što su nastojali predati svećenicima. Nažalost, rijetki su vidjeli svoje najdraže. Ako je stražar bio koliko-toliko čovjek, svećenik je dobio paket, a puno se puta rodbina vraćala s tim ruksacima jer im nije bilo dopušteno ostaviti ih, kamoli predati dragim osobama.

Imala sam desetak godina kad su utamničene svećenike tjerali rušiti prekrasnu starogradišku župnu crkvu sv. Mihaela Arkandela. Penjali su se oni po zidovima i rušili to zdanje, bez skela, gladni, žedni, iscrpljeni – prisjeća se Anka Goleš.

Čuvanje sjećanja u obitelji

–Pred našom kućom bila je klupčica na koju bi putnici sjeli, pili vode, odmorili se, oprali prašnjave noge, neki su se preobuvali. Najčešće su šutjeli, tužni jer su se ipak nadali vidjeti svoje sinove i rođake. Neki utamničeni su nakon robije otišli kući, neki nikada. Umrle i ubijene svećenike pokapali bi u Staroj Gradiški, a zatim su ih vodili kao ‘nestale’. Među starijima se šaptom spominjalo kako su svećenici tajno u ćelijama slavili misu i molili se, skrivajući se od stražara. Još godina poslije njihova tamnovanja krišom se razgovaralo o svećenicima logorašima. Moj otac bio je sudionik Križnog puta. Kad se vratio kući, toliko je bio iscrpljen i mršav, s ranama na nogama, da ga nisam prepoznala. Tri-četiri rođaka su nam nestala ili su ubijena na Križnom putu tako da se u kući stalno pričalo o tim teškim danima – posvjedočila je Anka Goleš.

Prisjetila se Anka i vjeronauka u tim poratnim godinama. Okupljali su se u Uskocima, u dvorištu, sjedili na travi i tu ih je, tada mladi svećenik, Josip Dumenčić, pripremljao za prvu pričest i krizmu. Ove sakramenta Anka je primila 1950.godine. Dok je Dumenčić bio župnik u Staroj Gradiški, pozvali su ga u JNA. Osuđen je i završio je u zatvoru. Kasnije se vratio svećeničkoj službi. Nakon umirovljenja živio je u svojoj kući u Gornjim Bogičevcima, ali su mu 1991. četnici uzeli sve i zapalili kuću, a on je kasnije umro u bolnici.

– Drugi svjetski rat, iako sam tada bila djevojčica, nikada neću zaboraviti. Do danas mi se krv ledi kad se sjetim aviona i kako su bacali bombe u pravcu Novske. A cijeli naš kraj uvijek je bio kao pritisnut prošlošću. Zbog svih nemilih događaja Staru Gradišku su poslije II. svjetskog rata zvali ‘krvava’. Mi smo voljeli reći da smo iz okolice Nove Gradiške. Bojali smo se i spominjati naš starogradiški kraj. Nažalost, ovaj naš kraj prošao svoj križni put i 1991. godine. Morali smo u progonstvo. Bila sam, što u Zagrebu, što u Novoj Gradiški, četiri godine. Našu kapelu Preobraženja Gospodinova u Novom Varošu srušili su, stanovništvo je prognano, ali, hvala Bogu, vratili smo se na pradjedovska ognjišta – svjedoči Anka koja ponosno odlazi u nedaleku, ponovno izgrađenu, ove godine i blagoslovljenu kapelu Preobraženja u kojoj rado moli i pjeva.

A u susjedstvu kapele živi i 77-godišnja Julijana Matokanović koja nam pokazuje raspelo koje je uspjelo preživjeti neprijateljski napad 1991. godine.

– Ovo je raspelo do Domovinskog rata stajalo iznad ulaznih vrata kapele dok je neprijateljska mržnja nije srušila. Raspelo je pronađeno u ruševinama. Doduše, križ je istrunuo, ali Isusov lik (korpus) ostao je neoštećen. Sada križ krasi zid naše nove kapele i podsjeća na staru, koja je desetljećima bila ponos i mjesto okupljanja vjernika – kazuje Julijana koja je zajedno s Ankom često hodočastila u naša marijanska svetišta te s njom i danas kao nekada rado moli i pjeva.

